

စာပေဗိမာန်စာမူဆု ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် တတိယဆုရ

အလွမ်းပင်အိုက ပန်းလက်ကျန်

နှင့်

အခြားဝတ္ထုတိုများ

စောခက်

စာရေးသူ၏ ရင်တွင်းစကား

စာရေးသူသည် ဒုက္ခသစ္စာမြေတလင်းတွင် ဖြစ်ချင်ပျက်ခြင်းတည်း ဟူသော လူသဘာဝ ပရမတ္ထတရားကို အခြေခံပြီး ပရမတ္ထတရားကို အခြေခံပြီး ဝတ္ထုတိုများ အဖြစ် ပုံဖော်သည်။ ဘဝစစ်သည် တော် လောကဇာတ်ရုပ်များ အဖြစ် အသက်သွင်းသည်။ စာရေးသူမွေးဖွားရာ ကြီးပြင်းရာ နေရာသည် ဘဝပြေးလမ်း ရှည်လျားခဲ့ရာနေရာဖြစ်သဖြင့် သမုတိဇာတ်ကောင်တို့ ၏ ဇာတ်လမ်းတည်ရာအဖြစ် အများ ဆုံးပါဝင်သည်။

လခြမ်းမြေ ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းတွင် အနောက်ရိုးမတောင်တန်းကြီးနှင့် ဘင်္ဂလားပင်လယ်တို့ ချစ်ကြိုသွယ်မိရာမှ တစ်ဆင့် မွေးဖွားပေးလိုက်ကြသော ကျွန်းကြီးကျွန်းငယ်အသွယ်သွယ်တို့ မှာ ရှုလေရာရာ မြင်လေရာရာ နေရာတိုင်း လက်ညှိုးထိုးမလွဲ။ ကျောက်ဖြူမြို့နယ်၊ မြေပုံမြို့နယ် ၊ အမ်းမြို့နယ်တို့ ပေါင်းဆုံရာ ကျွန်းစဉ်ဒေသဆိုလျှင် ကျွန်တောင်၊ ကျွန်းတန်းများ ပိုများ သည်။ မြေပုံမြို့နယ် တစ်ခုတည်းမှာ ပင် ကျွန်းပေါင်း (၁၄၅) ကျွန်းအထိရှိကြောင်း မှတ်သားရသည်။ ဒီရေရောက်တောတန်းကြီးများ နှင့် မြစ်ကြီးချောင်းငယ်အသွယ်သွယ်တို့ ကလည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်နေကြ၏။ ဤသည် ပင်လျှင် ဒေသခံကျွန်းစဉ်သားတို့ ၏ ဘဝရပ်တည်ရာမှီခိုရာ အားကိုးရာ အခြေခံ ပရိယေသနရင်ပြင် ဖြစ်နေပေတော့သည်။

မြန်မာ့မြေ အနောက်ခြမ်း ရခိုင်ကျွန်းစဉ်ဒေသနေ ပြည်သူတို့ ၏ ရပ်ပြုရွာပြုနေထိုင်ကြပုံ၊ ဘဝရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် လှုပ်ရှားရုန်းကန်ကြရပုံ ချစ်စရာကောင်းသော ရိုးရာဓလေ့ အမူအကျင့်တို့ ကို ပြည်ထောင်စုဖွားတိုင်းရင်းသားအချင်းချင်း သိစေချင်သော စေတနာဆန္ဒသည် စာရေးသူ၏ ရင်၌ ပြည့်နေ၏။

ကျွန်းစဉ်ဒေသတွင် အထက်ကျွန်းစဉ်နှင့် အောက်ကျွန်းစဉ်ဟု ခွဲခြားသတ်မှတ်ထားသည် ။ အထက်ကျွန်းစဉ်သားတို့ မှာ လယ်ယာလုပ်ငန်းကို အမှီပြုပြီး ရေထွက်ပစ္စည်းရှာဖွေခြင်းဖြင့် မိသားစုဘဝကို အထောက်အကူပြုကြသည် ။ အောက်ကျွန်းစဉ်နယ်သား ပင်လယ်ကမ်းခြေ ရေလုပ်သားတို့ မှာ ပင်လယ်ပြင်ငါးဖမ်းလုပ်ငန်းကို အဓိကထားလုပ်ကိုင်ကြသည် ။

ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းနေ ကျွန်းစဉ်သားတို့ ၏ ရေထွက်ပစ္စည်းရှာဖွေခြင်း တစ်နည်းအားဖြင့် လောကစစ်မြေပြင်တွင် စီးချင်းထိုးနေကြသော ရေတံငါ စစ်သည် တော်တို့ ၏ ဘဝပေးဇာတ်ရုပ် အဖုံဖုံကို-

"မိုးဦးလေနဲ့ လျှော့တော့သည် "၊ "ကျားပါးစပ်ထဲကအာဟာရ" မည်သော ဝတ္ထုတိုပေါင်ချုပ် နှစ်အုပ်ကို ရေးသားခဲ့ပါသည် ။ ယခုတစ်ဖန် "အလွမ်းပင်အိုက ပန်းလက်ကျန်" အမည်ဖြင့် ရေလုပ်သားဘဝသရုပ်ဖော် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်အဖြစ်ရေးသားပုံဖော် အားထုတ်လိုက်ပြန်ပြီ။

ရခိုင်ပြည်နယ်သည် အခြားသောတိုင်းဒေသကြီးများ နှင့် ပြည်နယ် (၁၃) ခုနှင့် အလွမ်းဝေးနေရုံမက ရေမြေသဘာဝချင်းလည်း တူသည် ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ သဘာဝပေးအခြေအနေပေါ်မူတည်ပြီး ဘဝရပ်တည်မှုရှာနေကြရသော ကျွန်းစဉ်သားတို့ မှာ ရေဆန်လှိုင်းကြီး ဘီလူးဆိုင်းတီးလျှင်လည်း ဝင်တိုးရသည် ။ မိုးကမှောက်သွန် လေပြင်းထန်လျှင်လည်း ရင်

ဆိုင်ရဲရသည် ။

စာရေးသူတင်ပြထားသော ဇာတ်လမ်းအဖုံဖုံ ဇာတ်ရုပ်အစုံစုံတို့ မှာ လုပ်ငန်းတစ်ခုနှင့်တစ်ခု မတူကြသလို အသုံးပြုမှုလက်နက်ကိရိယာနှင့် ရှာဖွေကြပုံချင်းလည်း ကွဲပြားကြပေသည် ။ ဤသည် တို့ ကို သုတရသ ရောက် ဇာတ်အိမ်တည် ပုံဖော်ကာ လူသဘာဝအဖွဲ့ ဘဝစာများ အဖြစ် ရေးသားထားပါသည် ။

စာရေးသူ၏ ကြိုးစားအားထုတ်မှုသည် စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် တစ်စုံတစ်ခုသော သုတရသကို ပေးစွမ်းနိုင်သည် ဟု ဆိုပါအံ့။ ကြိုးစား အားထုတ်ရကျိုးနပ်ပါပြီ။

အစဉ်လေးစားပါသည် ။

ဆက်လက်ကြိုးစားပါဦးမည်။

စောခက်

ဘဝပင်လယ် ရေပင်လယ်

"ရေဆုတ်လာတော့ ရေခူတွေလည်း ဆုတ် လာပြီသားရေ...။ ပင်လယ်ဝဘက်ထွက်ရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ အဖေ"

ဦးလူသန်နှင့် သား ထူးအောင်တို့ မှာ စုန်လေ (နွေမနက်ခင်းတွင် ရခိုင်ရိုးမဘက်မှ ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ တိုက်ခတ်သော အရှေ့လေ) ကို မိတ်ဆွေဖွဲ့ပြီး ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ ရွက်တိုက်ဆင်းလာကြ၏။ တဖြည်းဖြည်း တောင်ကြီးမော်ကျွန်း အောက်ဘက်သို့ထိ ရောက်လာကြ၏။ တောင်ကြီးမော်ကျွန်းမှာ မြန်မာနိုင်ငံအနောက်ခြမ်း၏ အစွန်ဆုံးကျွန်းတစ်ကျွန်းဖြစ်သည် ။

ဦးလူသန်တို့ သာအဖေမှာ ကျွန်းသာယာ (ကျွန်းသရဲ)တွင် မြို့ကလူများ စွာ ရေခူခိုင်လာဖွင့်သဖြင့် မြစ်ပြင်ပင်လယ်တွင် ရေခူကောက်ကာ ခိုင်တွင် သွင်းနေကြခြင်းဖြစ်သည် ။ ရေခူဆိုသည် မှာ နွေဥတုတွင် ရေ၌ ပေါ်လေ့ရှိသော သတ္တဝါဖြစ်သည် ။ သို့သော် နွေတိုင်းတွင် ပေါ်သည် မဟုတ် ပေါ်သည့်နွေတွင် သာပေါ်သည် ။ ရေခူခိုင်များ သည် လည်း ရေခူပေါ်တိုင်း ခိုင်ဖွင့်ကြသည် မဟုတ်။ ဈေးကွက်တွင် ရေခူဈေးရှိမှ သာ ခိုင်ဖွင့်ကြခြင်းဖြစ်သည် ။

ယခုနွေတွင် တော့ ရေခူလည်း ပေါ် ခိုင်လည်း ဖွင့်သဖြင့် ဦးလူသန်

တို့ တစ်ရွာလုံးလိုလို ရေခူကောက်ကြသည်။ မနက်လင်းတာနှင့် လှိုင်းကလေးအပုတ်မှာ လှေကလေးများ လှုပ်တုပ်လှုပ်တုပ်နှင့် မြစ်ရေပြင်အနှံ့မြင်နေရသည်။ ရေခူတို့ ၏ သဘောသဘာဝမှာ မိုးသံကြားရုံ မိုးကလေးတစ်ပေါက်ကျရုံဖြင့် ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ် သွားတတ်ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ လည်း ရေခူပေါ်ခိုက် ခိုင်ဖွင့်ခိုက်မို့ ဒေသအလိုက် စရိုက်သဘာဝ အကြိုက်ကနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

"သားရေ...ဒီနားတစ်ဝိုက်တော့ တော်တော်တွေ့တယ် ရွက်ချမယ်... ဒီနားကောက်ကြရအောင်"

အဖေကြီးက ပြောအပြီးတွင် သား ထူးအောင်မှာ လှေကပ်စင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲထပြီး ရွက်ချလိုက်၏။ ရွက်ကို အသေအချာလိပ်ပြီး လှေနံရံတွင် လှဲချထားလိုက်၏။

အဖေဦးလူသန်က ပဲ့ကိုင်ပြီး သား ထူးအောင်က လှေဦးကထိုင်ကာ ရေခူကို လိုက်ကောက်သည်။ သားက လက်ညှိုးထိုးပြတိုင်း အဖေကြီးက လှေဦးကိုလှည့်ပေး၏။ အဖေကြီး လှေလှော်နေတုန်း အသွားနှေးသည် ဟု ထင်လျှင် သားက လှော်တက်ကလေးကိုကောက်ကိုင်ပြီး အားရပါးရ လှော်လိုက်၏။ ရေခူကိုတွေ့လျှင် လှော်တက်ကို လှေပေါ်တင်ပြီး ဖျတ်ခနဲ ဆွဲကောက်လိုက်၏။

"အဖေကြီး...ရှေ့နား နည်းနည်းလှော်ပေးပါ"

အဖေကြီးက လှေကို ရှေ့သို့ လှော်ပေးလိုက်၏။

"ရပြီ အဖေကြီး...ရပြီ"

အဖေကြီး ဦးလူသန် လှော်တက်ကို ရေအောက်သို့နှိုက်ပြီး နောက်သို့ယက်ကာ ဘေးဘယ်ညာ တစ်ချက် နှစ်ချက် ကလော်လိုက်ခြင်းဖြင့်

လှေရပ်သွား၏။ ထူးအောင် ရေခူကြီးကို ကောက်ရန်ပြင်လိုက်သည် ။
ရေခူကောင်မှာ ချက်ချင်းလက်လှမ်းမမီနိုင်သည့် ရေအောက်သို့ မြုပ်ဆင်းသွား၏။ ဤသည် မှာ ရေခူတို့ ၏ ပရိယာယ်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပေသည် ။ သတ္တဝါတော်တော်များများ တွင် မိမိအသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ရန် ခြေ လက်၊ အစွယ်၊ နှုတ်သီး၊ ဆူးတောင်၊ ဆူးလက်တို့ ပါကြ၏။ ရေခူကောင်မှာ ကား မည်သည့်လက်နက်ကိရိယာမှ မပါ။ ခွဲကျိကျိ အသားပုံကြီးတစ်ပုံသာ ဖြစ်သည် ။ လျင်လျင်မြန်မြန် ကူးခတ်ရုန်းကန် တတ်သော အကောင်မျိုးလည်း မဟုတ်။ ဒီရေရောက်မြစ်ချောင်းများ ၌ ရေတက်ရေကျ မျောပါရင်း ရှင်သန်နေကြသည် ။ ယခု လှေအနီးသို့ ရောက်လာချိန်တွင် ရေအောက်သို့ ငုပ်ဆင်းသွားသည် ဆိုသည် မှာ ရေခူကောင်၏ အမြင့်ဆုံးစွမ်းရည်ပင်ဖြစ်သည် ။

သို့သော် ရေခူကောင်ခမျာ မည်မျှပင်ကြိုးစားလှုပ်ရှားခဲ့သော်လည်း အရာမရောက်ခဲ့။ ထူးအောင်၏ ရှည်မျောမျောသံချိတ်က ရေအောက်ရောက်နေသော ခူကောင်ကို ချိတ်ဆွဲယူငင် ဖော်တင်ခြင်းကို ခံလိုက်ရ ပေပြီ။ ရေသေရက်များ တွင် မြစ်ရေပြင်တို့ သည် ရေငြိမ်ပြီး လှိုင်းမထန်သောကြောင့် ရေကြည်လိုဖြစ်နေပေရာ ရေအောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းက ရေခူကောင်းကို ကောင်းစွာမြင်ကြရသည် ။ ဤသည် ပင်လျှင် ရေအောက်သို့ ငုပ်ဆင်းသွားသော ရေခူကောင်ခမျာ သတ်ကွင်းသို့ဝင်ခဲ့ကြရခြင်း ဖြစ်ပေသည် ။

ဦးလူသန် ပင်လယ်ပြင်ထဲက ကမ်းခြေဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည် ။ ကျွန်းတန်း ကျွန်းစု တောင်ပုလုတို့ ကို နေညိုချိန်အလင်းအား မှီ န်ပျပျအောက်တွင် မှိုင်းမှိုင်းညို့ညို့မြင်နေရသည် ။ ရခိုင်ရိုးမတောင်တန်းကြီးကား ကမ်းရိုးတန်းနောက်ကျောတွင် ပြာရီမှိုင်းကာ မှုန်ဝါးဝါးသာ မြင်နေရသည် ။

"ဪ...တို့ တွေရဲ့ ဘဝဟာ လုပ်တတ်ကိုင်တတ် ငါးရှာတတ်တဲ့ အရွယ်ကစပြီး ဒီရေပင်လယ်ထဲမှာ လှုပ်ရှားရုန်းကန်ခဲ့ရတာ ခုဆို အသက်ခြောက်ဆယ်ပြည့်ပါရောလား"

ဦးလူသန်၏ အသိအိမ်ထဲသို့ အတွေးစတစ်ခု သုတ်ခနဲဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ ။

မိုးရာသီတို့ ၏ သဘာဝအတိုင်း "ရှစ်ခွင်တိုင်း မှုန်မှိုင်းတဲ့ ပတ်လည်"ဆိုသလိုဖြစ်နေ၏။ ညနေရီမှောင်သန်းချိန်မှာ တော့ ကောင်းကင်ပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး မျက်နှာမည်းကြီးဆင်နေမှုကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးလည်း ပိုပြီး မည်းမှောင်လာ၏။ ခါတိုင်းနေ့မှားဆိုလျှင် သည် ချိန်မျိုးဆို ရွာသားချင်း တစ်ယောက်အိမ်တစ်ယောက်သွားကာ မကြောင်းသာကြောင်း၊ ရွာအကြောင်းကအစ စကားစမြည်ပြောဖြစ်ကြသည်။ ။ ဦးစံမြကျော်တို့ ဦးထွန်းကျော်အောင်တို့ ဘုရားလူကြီးကျောင်းလူကြီးများကလည်း နွေရောက်လျှင် ရွာအရှေ့ပြင် တောင်မော်ဦးတွင် ရွာဦးဆုတောင်းပြည့်စေတီတစ်ဆူ တည်ကြမည့်အကြောင်း ရွာဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တဝိစိတ္တနှင့် အစီအစဉ်ချပြီး ပြောဖြစ်တတ်ကြသည်။ ။

ကိုကျော်ထွန်းမောင်တို့ လှဘော်ဇံတို့ ကလည်း ခေတ်လူငယ်များ ပီပီရွာမူလတန်းကျောင်းအဖြစ် အဆင့်တိုးမြှင့် ဖွင့်လှစ်နိုင်ရေးအတွက် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးကျော်ဇံမောင်နှင့် ညနေတိုင်း လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်းကလေးချပြီး စကားစမြည်ပြောဖြစ်ကြသည်။ ။ ကျွန်းသရဲကျွန်းမှာ ဘင်္ဂလားပင်လယ်ပြင်ထဲ ပေါလောပေါ်နေသော ကျွ

နံးဆိုတော့ အညာဒေသလို ပဲခြမ်း၊ ထန်းလျက်ခဲတို့ မရှိ။ ဒေသထွက် ငါး
ညှင်းပါးလေးကို ကြွတ်နေအောင် မီးကင်ပြီး ဆားနည်းနည်းထည့်ကာ
ဆီဆမ်းမြည်းကြသည် ။ ကြက်သွန်နီဖတ်ကလေးပါ ရောထည့်လိုက်လျှင်
အရသာမှာ ပိုကောင်းသည် ။

ရွာက ကုန်သည် ပေါက်စ ကိုဘလုတို့ သာထွန်းတို့ အဖွဲ့ကတော့ မြို့
ကရေခူခိုင်း လာဖွင့်နေကြသည့် ငွေရှင်ကြေးရှင်များ ဆီသို့
အလည်သွားပြီး ရေထွက်ပစ္စည်းလုပ်ငန်း စီးပွားရေးအကြောင်းများ
ပြောဖြစ်ဆိုဖြစ် ဆွေးနွေးဖြစ်ကြသည် ။

"ယောက်ျားရေ...လေတိုက်နေတာကြီးက တစ်မျိုးပဲနော်...။ မုန်တို
င်းလေသွယ်နေသလိုပဲ သိလား"

"မိန်းမကလည်း မိုးဦးလေဦးမှာ ဒီလိုလေမျိုးက ဘာဆန်းတာမှတ်
လို့ ကွယ်...တို့ ပင်လယ်ကျွန်းသမားတွေ အမြဲ ကြုံနေကြရတာပဲလေ...။
လေပြင်းတိုက်တာလေးကတော့ တို့ ကမ်းရိုးတန်းသားတွေ ပျင်းတောင်
ပျင်းသေးတယ်"

"သူ့ ပြောလိုက်ရင် အဲလိုချည်းပဲ"

မအိမ်ကောင်းမှာ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးနှင့် လင်တော်မောင်ကို မျက်
စောင်းထိုးကြည့်ပစ်လိုက်သည် ။ ကိုလူသန် သဘောကျပြီး ရယ်နေလို
က်၏။

"မိန်းမရေ...တို့ မှာ အရေးကြီးတာက နွေရောက်ရင် သားလေးကို ရှင်
ပြုမယ်...။ သားလေးလည်း ၄ တန်းအောင်တော့မှာ လေ"

"ဒါပြောတာပေါ့...ပိုက်ဆံရအောင်ရှာပါ...။ စုဆောင်းပါဆိုတာလေ

"ကိုယ်လည်း ကြိုးစားပါတယ်ကွာ...။ ပိုက်ပြီးရင်များ၊ များပြီးရင်ပို တန်နဲ့ မနားတမ်းလုပ်နေတာပဲကွယ်...။ ရေခူတွေ ဘာတွေပေါ်ရင်တောင့် လိုက်ကောက်လိုက်သေးတယ်...ပင်လယ်ကျောက်တွေမှာ ကျောက်ပုစွန်ဆိုလည်း လိုက်ငုပ်လိုက်သေးတာပဲ မိန်းမတွေတယ်မဟုတ်လား"

"တွေ့ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ယောက်ျားကို အားကိုးတာပေါ့ ကိုယ့်ယောက်ျားက ရေတံငါပေမယ့် အခြားလူတွေလို အရက်မသောက်ဘူးလေ၊ အဲဒါကို ကျွန်မ အရမ်းလေးစားတယ် သိလား"

"ကိုယ်က အရက်ကော ဆေးလိပ်ကော ကွမ်းကော ဘာမှ မလုပ်ဘူးလေ"

"အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ယောက်ျားကို ပိုလေးစားတယ် ပိုအထင်ကြီးတာပေါ့ရှင်"

ကိုလူသန် ဇနီးသည် မအိမ်ကောင်းကို အကြင်နာမျက်ဝန်းလေးနှင့် ကြည့်နေလိုက်သည် ။

"ကိုယ်ကတော့ကွာ သားလေးက ဉာဏ်လည်းကောင်းတယ်။ လေးတန်းအောင်ရင် အလယ်တန်းပညာကို ဆက်သင်စေချင်တယ်။ ရွာမှာ မူလတန်းကျောင်းရဖို့ အတွက် ကျော်ထွန်းမောင်တို့ လှဘော်ဇံတို့ က ဆရာကြီးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး လုပ်နေကြတာ ရပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်ကွာ"

"ဟုတ်တယ် ယောက်ျားရဲ့ ၊ သားလေးတစ်ယောက်ရှိတာ ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက်နဲ့ လူလားမြောက်စေချင်တယ်၊ သားလေးကို ရှင်ပြုမယ့်ကိစ္စ ကျောင်းဆက်ထားမယ့်ကိစ္စနဲ့ ပိုက်ဆံတွေက အတော်လိုမှာ နော်"

"မိန်းမကလည်း ရည်မှန်းချက်ကောင်းတော့ လမ်းကြောင်းကလေးကတော့ လှပလာမှာ ပါကွယ်"

"ကိုယ့်ယောက်ျား နေပူမိုးရွာမရှောင် ပင်လယ်ပြင်မှာ ရှာလို့ ရလာ တဲ့ ပိုက်ဆံကို ကျွန်မလည်း စုပါတယ် ယောက်ျားရယ်၊ လိုအပ်လို့ မလွှဲမ ရှောင်သာ သုံးတာမှ အပ ဖြုန်းပစ်တယ်ဆိုတာ မရှိဘူး"

"ကိုယ့် မိန်းမက အရမ်းလိမ္မာပါတယ်ကွယ်"

"ကဲ အိပ်ကြစို့ ညဉ့်တောင် တော်တော်နက်နေပြီ၊ သားလေးရေ...ည ညနက်နေပြီ အိပ်တော့နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ အမေ ဟုတ်ကဲ့ လာပါပြီ"

မအိမ်ကောင်းက သားလေးထူးအောင်ကို လှမ်းပြောအပြီးတွင် သား လေးမှာ စာဖတ်ခြင်းကိုရပ်လိုက်သည်။ ။

လေကလည်း ဝေ့ဝေ့ဝိုက်ဝိုက် တိုက်ခတ်နေ၏။ မိုးကလည်း မြေမြေမြိုက်မြိုက် ရွာသွန်းနေ၏။ လေကလေးတအေးအေး မိုးကလေး တဖွေးဖွေးနှင့်ဆိုတော့ မျက်လုံးကလေး မှေးလိုက်တာနှင့် ချက်ချင်းအိပ် ပျော်သွားကြသည်။ ။ သူ့အရပ်နှင့် သူ့ဇာတ် ကိုလူသန်တို့ မိသားစုဘဝ အ ချစ်အိမ်ကလေးကတော့ ချမ်းမြေ့သာယာလှပနေသလိုပါပဲ။

"ဝိုး ဝိုး ဝိုး ဝိုး ဝိုး"

"ဝေါ ဝေါ ဝေါ ဝေါ ဝေါ"

လေကအပြင်းအထန်တိုက်သလို မိုးကလည်း
တအုန်းအုန်းရွာချလေပြီ။ ကိုလူသန်တို့ မိသားစုကတော့ တုတ်တုတ်မျှမ

လှုပ်ကြ။ အိပ်ကောင်းခြင်းအိပ်ကာ နေ့အမောကို ညတွင် ဖြေဖျောက်
နေကြသည် သို့ ရှိဘိ၏။

"ဝိုး ဝိုး ဝိုး"

"ဝေါ ဝေါ ဝေါ"

"ဂလွမ်း လွမ်း ဒိုင်း"

"အား"

လေသံမိုးသံများ မင်းမှုစိုးမိုးနေသော ညဉ့်ယံကို ထိုးဖောက်ကာ ပြို
လဲသံကြီးတစ်ခုက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပေါ်ထွက်သွားသည် ။ တ
စ်ဆက်တည်းပင် မချိမဆုံ အော်သံကြီးတစ်ခုက ခပ်စူးစူး ထွက်ပေါ်သွား
၏။

"ဟာ ဒုက္ခပါပဲ သရက်ပင်ကြီး လဲသွားပြီဗျို့ တို့ အိမ်ကိုဖိထားပြီ က
ယ်ကြပါဦး"

"အဖေ အဖေ အမေ အမေ"

ကိုလူသန်၏ အကူအညီတောင်းသံ၊ သားလေး ထူးအောင်၏ အဖေ
အမေကို အော်ခေါ်သံတို့ က မိုးသံ လေသံများကြားက
ဝီဝီသသထွက်ပေါ်နေသည် ။ မိုးနှင့်လေတို့ ကလည်း ဆက်လက်မင်းမှု
နေဆဲ။

ကိုလူသန်တို့ အိမ်ကလေးမှာ သရက်ပင်ကြီး၏ ဖိရိုက်ခြင်းကိုခံနေရ
ရာ အိမ်ခေါင်မိုးမှာ မြေပြင်တွင် ပြားပြားဝပ်ကာ ရှိနေပေပြီ။ ကိုလူသတ
န်မှာ သားလေး အသံကြားရာသို့ လှမ်းပြီး သားလက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ လ
မ်းပေါက်ရှာပြီး အိပ်ပြင်သို့ ခက်ခက်ခဲခဲထွက်လိုက်၏။ စိုးရိမ်မှု ကြော
က်ရွံ့မှုများ သည် ကိုလူသန်၏ ရင်၌ ပြည့်နေ၏။

"မအိမ်ကောင်း မအိမ်ကောင်းရေ မိန်းမရေ"

"အမေ အမေ အမေ"

ကိုလူသန်နှင့် သားလေး ထူးအောင်တို့ အော်ခေါ်သံများက ပိုမိုမြည်ဟီးနေကြသည်။ ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အိမ်နီးနားက လူများ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများ နှင့် ရောက်လာကြသည်။ ။

"လူသန် မင်းတို့ အိမ်နားက သရက်ပင်ကြီး လဲကျသွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကိုအောင်ကျော်ရယ် လုပ်ပါဦး မအိမ်ကောင်း ဘယ်လိုနေလဲမသိဘူး သရက်ပင်ကြီးအောက် ဝင်ပါသွားပြီဗျ"

"ဟင် အဲလိုဆို သစ်ပင်ကို ဓားနဲ့ ခုတ်ပြီး ဆွဲထုတ်သွားကြရမှာ ပေါ့ဟေ့ မြမောင်၊ စံလှ၊ ထွန်းတင် မင်းတို့ ဓားတွေ သွားယူကြဟေ့၊ မအိမ်ကောင်း သရက်ပင်အောက် ဝင်ပါသွားပြီတဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့"

မြမောင်တို့ အဖွဲ့ အိမ်သို့ အပြေးပြန်ပြီး ဓားသွားယူကြသည်။ ။ အိမ်တိုင်းက ရွာသားများ ရောက်ရှိလာကြရာ ဓာတ်မီးရောင်များ တလင်းလင်းနှင့် လူသန်တို့ အိမ် ပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့ ပြည့်သွားသည်။ ။ မကြာမီ ဓာတ်မီးရောင်များ အောက်တွင် ဓားခုတ်သံများ ဆူညံသွားသည်။ ။

"အမေ အမေ အမေရေ"

ထူးအောင်လေး၏ အမေ ခေါ်သံက ဝီဝီသသထွက်ပေါ်နေသည်။ ။

သစ်ပင်ခုတ်သည့် မြမောင်တို့ အဖွဲ့က မအိမ်ကောင်း အိပ်ရာတည့်တည့်ကို အဓိကထားပြီး ခုတ်ကြ၏။ သစ်ကိုင်းများကို ခုတ်ပြီးလျှင် အိမ်

ခေါင်မိုးကို ဆွဲလှန်ကြ၏။ ညမည်းမည်းတွင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေကြသည် ။ ခေါ်သံ အော်သံများကလည်း ဆူညံနေသည် ။ မိုးနှင့်လေကတော့ အားနည်းနည်းလျော့သွားသလိုမျိုးရှိသည် ။

ဟော တွေ့လိုက်ရပါပြီ။ တံတောင်ဆစ်ကောက်လို ကောက်ကွေ့ချွန်ထက်နေသည့် ကိုင်းဆုံကြီးတစ်ခုက မအိမ်ကောင်းရင်ဘတ်ပေါ်သို့ တည့်တည့်ကြီး စိုက်ဝင်နေပေတော့သည် ။ မအိမ်ကောင်း၏ ရုပ်အလောင်းကား မြင်မကောင်း ရှုမကောင်းစွာ။

ဦးလူသန်မှာ ဘင်္ဂလားပင်လယ်ပြင်ထဲ ပေါလောပေါ်နေသော ကျွန်းသာယာ(ကျွန်းသရဲ)ကျွန်းတွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့၏။ ချစ်ဖော်ငယ်ပေါင်း မအိမ်ကောင်းနှင့် အကြောင်းဆက်၍ ပေါင်းဖက်ခဲ့ကြသည် ။ မအိမ်ကော ၁၄ မှာ သားကလေးထူးအောင် လူ့ဘောင်ရောက်ပြီး (၁၀) နှစ်အကြာမှာ လောကကို မျက်ကွယ်ပြုကာ သံသရာခရီးလမ်းကို ဆက်လျှောက်သွားခဲ့သည် ။ အသက် (၃၀) ကျော်ဆိုတာ လူသက်တမ်းအားဖြင့် လှတုန်း ပတုန်း သန်မြန်အရွယ်ပါပဲ။ မအိမ်ကောင်းမှာ ရောဂါဘယကင်းရှင်းပြီး တင်းတင်းရင်းရင်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နဲ့ လင့်အလိုလို က် လင့်အကြိုက်ဆောင်တတ်သူမို့ မိသားစုဘဝကို ချုံ့မြိန်စေခဲ့သည် ။ ထူးအောင်လေးမှာ သားလေးတစ်ယောက်တည်းမို့ နှစ်လွှာပေါင်းမှ တစ်ရွက်မည်သော မိဘတို့ ၏ ဘဝမျိုးထဲတွင် သားကလေးကို ချစ်သလားမမေးနှင့်၊ မျိုထားမတတ် ဆိုတာမျိုးပေါ့။

လူသန်မှ ချစ်ကြင်သူဇနီးမယားနှင့် သေကွဲကွဲကာ တစ်ဘဝစီခြားခဲ့

သော်လည်း သစ္စာရှိ ငယ်ချစ်လင်အဖြစ် သက်သေထူပြနေသည်။ ယနေ့ တိုင်ပါပဲ။ သားလေးထူးအောင်ကို ဖူးဖူးမှုတ်ချစ်ခဲ့သော်လည်း ဒေသခံ လေ့စရှိက်လို့ ပဲ ဆိုရလေမလားမသိ။ လောတက်ကလေးကို သယ်နိုင်သည့်အရွယ်ကတည်းက သားလိမ္မာအဖြစ် ပြောစကားတွင် ရစ်အောင် အဖေအလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ကိုင်စေခဲ့သည်။ ခုဆို အရွယ်ရောက်လို့ လူပျိုပေါက်စကလေးဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ မိုးဦးလေဦး ပိုက်နားချိန်မှ လွဲပြီး ရာသီတိုင်းလိုလို အဖေကို လုပ်ကျွေးသမှုပြုရင်း အဖေနောက်က လိုက်နေခဲ့သည်။ ဇနီးသည် မအိမ်ကောင်းရှိစဉ်တုန်းက သားပညာရေးအတွက် မက်ခဲ့သော အိပ်မက်ချို့မှာ ကား နှင်းခါးကိုထိသော ဖူးငုံပွင့်သစ်တို့လို စွင့်ကားဝေဆာ လှပန်းမဖြာနိုင်တော့ရှာ။

"အဖေရယ် ဥပုသ်ရက်ရောက်ပြီ၊ အဖေ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွား ဥပုသ်စောင့်လိုက်ပါနော်၊ သား အဖေကို ဆွမ်းချက်ပို့မယ်လေ"

"သားက ဆွမ်းချက်တတ်လို့ လား သားရယ်"

"တတ်တာပေါ့ အဖေရဲ့ ၊ အရီးဒွေးလေးက ပြောပြထားတယ်၊ အာလူးရယ် ကြာဆံ ငါးခြောက်ရယ် ရောပြီး ဆီရွဲ့ရွဲ့လေးနဲ့ ကြော်ချက်ချက် ရတယ်တဲ့ ၊ ပဲသီးကို ဓားနဲ့ အပိုင်းကလေးတွေပိုင်းပြီး ဘဲဥနဲ့ ရောကြော်ရမယ်တဲ့ ၊ သပြေသီးကိုတော့ အတွင်းသား အလွှာလေးတွေကို ငရုတ်ဆုံမှာ ကွဲရုံလေးထည့်ထောင်းပြီး ချဉ်ရည်ကြိုရမယ်တဲ့ "

"ဟာ အဖေသား ဟုတ်လှချည်လား၊ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ ဒါဆို ဥပုသ်သွားလိုက်မယ်နော်"

သားအဖနှစ်ယောက်၏ အေးမြသည့်မေတ္တာစစ်ဇာတ်ဝင်ခန်းလေးက ဦးလူသန် နှလုံးသားထဲ ဝင်လှုပ်လာပြန်သည်။ ။

"ဪ ငါ့သားလေး ပညာမတတ်ရှာလို့ ပင်လယ်ပြင်ထဲ ငါနဲ့ အတူ

လှိုင်းသရမ်းနဲ့ စီးချင်းထိုးနေရရှာတာကလား၊ ငါပေးနိုင်တဲ့ အမွှေးကလည်း ဒါပဲရှိတာကိုး"

ပင်လယ်ပြင်ထဲ လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေရသော သားလေးထူးအောင်၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး မချီတင်ကဲဖြစ်မှုသည် သားချစ်အဖေ၏ ရင်ထဲတွင် ပြည့်ကျပ်နေ၏။

"သားရယ် လူလေး နေလည်း ညို လာပြီ လှိုင်းတွေလည်း ပေါ်လာပြီ ပြန်ကြစို့နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ"

သား ထူးအောင်မှာ ရွက်လိပ်ကို ကောက်ယူပြီး ရွက်ထူလိုက်၏။ ရွက်နပျံကြိုးကို ပဲ့ထုပ်တွင် ဆွဲချည်လိုက်ပြီးချိန်တွင် တော့ တံငါလှေကလေးမှာ နတ်မြင့်ပျံသို့ မြူးကြွားကြွား။ ရမ်းပေါက်လေ (နွေရာသီညနေပိုင်းများ တွင် ပင်လယ်ပြင်ဘက်မှ တိုက်ခတ်လာသောလေ) ၏ တွန်းအားကြောင့် ရွက်လှေကလေးမှာ ပြေးအားကောင်းမှ ကောင်း။ ဦးလူသန်မှာ ရွက်ကိုလေသွင်းခံပြီး လှေဦးကို ကမ်းခြေဘက်သို့ ဦးတည်ပေးထားသည် ။ တစ်ချီတစ်ချီ လေက အားမာန်သွင်းပြီး ပြေးရိုက်လိုက်ရာ ရွက်တစ်ဖုံလုံးကို တဖြန်းဖြန်း ရုန်းခါသွားစေ၏။ ပင်လယ်ရေပြင်ထဲသို့ နာနာရှိုက်ပြီး ကန့်ကြိတ်ထားသော တက်မရိုးကိုမြဲမြဲကိုင်ထားသော ဦးလူသန်၏ လက်ဖျံရိုးကြီးများမှာ လွန်လွန်ကဲကဲ အားစိုက်ထားရမှုတို့ကြောင့် တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေ၏။

ရေခုကောင်ကြီးများကို အပြည့်တင် သယ်ဆောင်လာသောလှေကလေးမှာ နေဝင်ရီတရောအချိန်မျိုးတွင် ပေါ်လာတတ်သော ဗျာပါဒ လှိုင်းလုံးကြီးများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဖိနင်းကာ တရဲရဲအသံပေးပြီး ပြေးနေ၏။

"အဖေကြီး လှိုင်းအရမ်းကြီး လာပြီနော် အဖေ ပင်ပန်းနေပြီ သားတစ်လှည့် ပဲ့ကိုင်ပေးမယ်လေ"

"သားတစ်နေကုန် ရေခူလိုက်ကောက်နေရတာ သားအရမ်းပင်ပန်းနေတာ အဖေမြင်တယ်သား"

"ရပါတယ် သားက အားခွန်တွေ ပြည့်ဖြိုးနေတဲ့ တက်လူပါ အဖေကသာ ဇရာဘက်ရောက်နေပြီလေ"

"မဟုတ်ဘူး သား အဖေက တစ်သက်လုံး ပင်လယ်ပြင်မှာ လုပ်စားလာခဲ့တာဆိုတော့ အတွေ့အကြုံကရှိပြီးသားလေ လှိုင်းကြီးတာလောက်တော့ အဖေဘယ်စဉ်းစားမလဲ သားရယ်"

အဖေနှင့်သား သားနှင့်အဖေ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သွေးကပြောသည့်သံ ယောဇဉ်စကားသံများက အပြန်အလှန် ကြင်နာမှု ပြယုဂ်များ အဖြစ် ဖော်ထုတ်နေကြလေသည်။ ။

ရှင်နေမင်း၏ အလင်းအားက တဖြည်းဖြည်း ပိုမိုလျော့နည်းလာသော်လည်း ဗျာပါဒ်လှိုင်းလုံးကြီးများကတော့ ပိုပြီး အားပြည့်အင်ပြည့် ဖြစ်လာကြသည်။ ။ လှေကတော့ ပြေးမြဲပြေးနေ၏။ တဖြည်းဖြည်း မြန်မာ့ပင်လယ်ပြင် အနောက်ခြမ်း အစွန်ဆုံးကျွန်းများ ဖြစ်သော ကျွန်းသရဲ၊ တောင်ကြီးမော်၊ နတ်စဗိုတောင်များက ပိုပြီးကြီးမားလာကြသည်။ ။ အကြောင်းသော်ကား ကျွန်းများ နှင့် ပိုမိုနီးကပ်လာမှုကြောင့် ထင်သာမြင်သာ ဖြစ်လာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။

ရေခူကောက်ခြင်းမှာ ယခင်က ရွာနီးချုပ်စပ် မြစ်ချောင်းများ တွင် ရသော်လည်း ရေခူများမှာ သူတို့ အသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်လိုလို့ လားမသိ။ ခုဆိုလျှင် ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ။ ရေသေရက်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဟု လည်း ပြောကြ၏။ သည် တော့ အညှီရှိရာ

ယင်ကောင်လာဆိုသလို ရေခူရှိရာပင်လယ်ပြင်တွင်းသို့ ရေခူရှာသူ ရေ
တံငါ ရေမုဆိုးများ ရောက်ရှိလာကြခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

"ဖြစ်ပါ့မလား အဖေရယ်၊ နေလည်း ညို လာပြီ လှိုင်းတွေကြီး လာပြီ
နော်"

"သားရယ်...အဖေ တစ်သက်လုံး ဒီလိုလှိုင်းဆိုးတွေနဲ့ စီးချင်းထိုး
လာတာနော်"

"မဟုတ်ဘူး အဖေ အဖေက မျက်လုံးလည်း သိပ် အားကိုးမရတော့
ဘူးလေ၊ လှေဦးမငြိမ်ဘူး အဖေ၊ ဟိုယမ်းဒီယမ်းဖြစ်နေတယ်"

"ဪ သားကလည်း လှိုင်းရှိမှ တော့ လှေဦးယမ်းတာ ဘာဆန်းလို့
လဲကွယ်"

သားနှင့်အဖေတို့ ၏ မေတ္တာအားပြိုင်မှုက
ပင်လယ်ပြင်လှိုင်းသံများကြားတွင် ပီပီသသ ထွက်ပေါ်နေပေ၏။ တိုင်
ကပ်ရွက်ကလေးကို ရမ်းပေါက်လေက ခပ်ကြမ်းကြမ်းဝင်တိုးနေပေရာ
လှေပြေးအားကလည်း အလွန်ကောင်းနေသည်။

"ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ဗွမ်း"

လှေဦးပိုင်းတွင် ထိုင်နေသော ထူးအောင်သည် အသံကြား၍ လှေပဲ့ပို
င်းသို့ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ပဲ့ကိုင်မဲ့သောလှေမှာ တစ်ပတ်
လည်ကာ တဖြုန်းဖြုန်း ရုန်းခါနေ၏။ တံငါလှေမှာ ပြေးအားရပ်သွားသ
ည့်အချိန်တွင် လှိုင်းသရမ်းတို့ ၏ ဆိုးသွမ်းမှုကို ပိုမိုခံနေရပေတော့သည်
။ ထူးအောင်မှာ သူ့အဖေ လှေပဲ့စင်တွင် မရှိတော့မှန်း သိသည့်အချိန်တွ
င် ချက်ချင်းရွက်တိုင်ကို နုတ်ပြီး ရွက်ကို ချလိုက်၏။ သို့သော် သူ့အဖေ
ဦးလူသန်ကိုကား လုံးဝဆို လုံးဝ မမြင်လိုက်ရတော့ပေ။ နေက

ပင်လယ်ပြင် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအောက်သို့ ဝင်သွားခဲ့ပြီမို့ ပိုမိုဆိုးဝါးနေပေသည်။ ။

"အဖေ အဖေ အဖေ"

ထူးအောင်မှာ သံကုန်မြင့်ပြီး အဖေ့ကို အော်ခေါ်လိုက်၏။ ထူးအောင်၏ အသံမှာ လှိုင်းသံများကြားတွင် တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ။
လေ့ အသွားနှုန်းမရှိတော့သောလေ့မှာ ပွက်ပွက်ဆူနေသော လှိုင်းလုံးများကြားတွင် ရှေ့တိုး နောက်ငင် ဘယ်လူးညာလိမ့်ကာ ဗြောင်းဆန်အောင် လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေ၏။

"အဖေ အဖေ အဖေ"

ထူးအောင်ကား သံကုန်ဟစ်ပြီး ခေါ်မြဲခေါ်နေသည်။ ။ လောကကြီးအလယ်မှာ အဖေနှင့်သား နှစ်ယောက်သာရှိသည့်ဘဝတွင် ခု သားချစ်အဖေ ဘဝပင်လယ် ရေပင်လယ်ထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။ ညအမှောင်အောက် ရေပင်လယ်ထဲမှာ ရေတံငါလူညိုထွားလေး ဘယ်ပုံရှေ့သို့ ဆက်ရပါ။

"အဖေရေ အဖေ အဖေရေ"

ထူးအောင်အသံမှာ အော်ခေါ်ရဖန်များ၍ တိမ်ဝင်နေခဲ့ပေပြီ။ ထူးအောင်ရင်ထဲတွင် မချိတင်ကဲဖြစ်မှုသည် ရင်နှင့်အမျှ ရှိနေ၏။ ကြေကွဲစွာ ခံစားရမှုက မင်းမူလာရာ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှ မျက်ရည်များ ဖြိုင်ဖြိုင်စီးဆင်းလာကြသည်။ ။

"အဖေတော့ ဒုက္ခဖြစ်ပြီ၊ ငါ ဒီအတိုင်း ခေါ်နေလို့ ဘာမှ ထူးလာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ၊ ရွာပြန်ပြီး ရွာသားတွေခေါ်ရာမှ မျှော်လင့်ချက်ရှိမယ်"

အသိတရား၏ စေ့ဆော်မှုကြောင့် ထူးအောင် ရွက်ထူရန်ပြင်လိုက်သ

ည် ။

"ဟင်း ဒုက္ခပါပဲ လှေနှစ်တော့မှာ ပါလား"

ထူးအောင်မှာ အဖေအပေါ် အာရုံစူးရောက်နေရာ လှေအနေအထား ကိုတောင် သတိမထားနိုင်ခဲ့။ ခုတော့ ရေများ ဝင်ပြီး တော်တော်ပြည့်နေ ပြီ။ ထူးအောင်မှာ လှေဝမ်းထဲသို့ ပြေးဆင်းပြီး တစ်နေကုန်ကောက်ထား သော ရေခူကောင်များကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပစ်ချလိုက်၏။ ရလိုဇော လောဘတရားနှင့် ကောက်ယူထားသော ရေခူကောင်များမှာ ငွေအသပြာဖြစ်မလာဘဲ သေရွာသို့ ပို့မည့်အကောင်ဖြစ်နေချေပြီကိုး။ ရေခူတစ်ဝက်ခန့်အကုန်တွင် လှေမှာ တော်တော်ကြွတက်သွားသည် ။ ထူးအောင်ကား မနားပေ။ ရေပက်ခန်းသို့ ချက်ချင်းဆင်းပြီး ရေများကို ပက်ထုတ်လိုက်ပြန်၏။ အားကောင်းမောင်းသန် လူညိုထွားလေးမှာ သ န်တုန်းမြန်တုန်း လုပ်နိုင်တုန်းမို့ မောရမှန်းပင်မသိ။

ချက်ချင်း ရွက်တိုင်ကိုကောက်ထူပြီး ရွက်ကိုဖွင့်လိုက်၏။ ဦးပိုင်းမှာ ခတ်တက်ကို ပဲ့စင်သို့ယူပြီး တက်မအဖြစ် အသုံးပြုကာ ရေထဲသို့ချပြီး ကန့်ကြိတ်ထားလိုက်ရာ လှေမှာ ကမ်းခြေသို့ ဦးတည်ပြေးနေပေပြီ။ အ ဖေချစ်သား ရင်ထဲ၌ ဖြစ်တည်နေသော သောကမီးသည် အရှိန်ပြင်းပြင်း လောင်ကျွမ်းနေပေ၏။

ဦးလူသန်မှာ လှိုင်းအခါ လှေအလူးမှာ သတိလေးတစ်ချက်လျှော့လိုက်တာနှင့် တက်မရွက်က လှေနှင့်လွတ်သွားပြီး အားလွန်ကာ ရေထဲသို့ လွင့်စဉ်ကျသွားခြင်းဖြစ်လေသည်။ ။ ရေကျအားက ပြင်းနေချိန်မို့ ပင်လယ်ဝဘက်သို့ ချက်ချင်းမျောပါသွားတော့သည်။ ။

ဦးလူသန်မှာ ပင်လယ်ရေပြင်ထဲတွင် လှေကို ဖမ်းမရကိုင်မရ ဖြစ်သွားချိန်တွင် မိမိမှ တစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာမရှိတော့သောအဖြစ်ကို သိရှိသွားလေတော့သည်။ ။ သတိတမံဉာဏ်မြေကတုတ် ဆိုသည့်အတိုင်း သတိကို ကြီးစွာထားပြီး ကိုယ်ကို ဖော့၍ ကူး၏။ လှိုင်းလုံးများကလည်း မြှင့်တင်လိုက် လျှောဆင်းစေလိုက်ဖြင့် ဦးလူသန်ကို တိုက်ပွဲဆင်၏။ ဦးလူသန်ကလည်း လှိုင်းအလိုကိုလိုက်ပြီး အလိုက်သင့်ပင် လူးလိမ့်ကူးခတ်ကာ လောကဓံကို အံတု၏။ ဒုက္ခဆင်းရဲတွင်းထဲ ရောက်နေသူတို့ ၏ ဓမ္မတာအတိုင်း သွားလေသူ ဇနီးမယား၏ အဖြစ်က ရင်ထဲသို့ ရောက်လာ၏။ သားလေးကိုလည်း ဘေးမသီရန်မခဘဲ အသက်တစ်ချောင်း ချမ်းသာပါစေကြောင်း ဆုတောင်းပတ္တနာ ပြု၏။

အဆုံးတွင် တော့ ဗုဒ္ဓမှ အပ ကိုးကွယ်ရာမရှိတော့ကြောင်း အာရုံထဲရောက်လာ၏။ ဘုရားကို မပြတ်တမ်း အာရုံပြု၏။ "ဗုဒ္ဓံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံဃံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ"တည်းဟူသော ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးတို့ ကို အာရုံပြုပြီး မပြတ်ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ်မိ၏။ ဦးလူသန်နှလုံးသားထဲမှာ ဘုရားတည်နေခြင်းဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။ ။

ညသည် ပိုမို ရင့်သီးမည်းမှောင်လာ၏။ ပက်လက်ကူးလိုက်၊ ဘေးစောင်းကူးလိုက်နှင့် ညဉ့်ဦးယံတိုင်ခဲ့ပေပြီ။ လူတစ်ကိုယ်လုံး အရမ်းမောပန်းလာ၏။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကိုလည်း သတိမြဲနေသမျှ အာရုံပြုနေ၏။ ခြေ

လက်များကို မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ဟု အာရုံရလိုက်ချိန်တွင် မိမိခန္ဓာကိုယ် သည် သစ်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ် မ,တင်ထားသည် ဟု ခံစားလာရ၏။ ခြေ လက်များကိုလည်း လှုပ်ရှားစရာမလိုတော့ချေ။ လှိုင်းများ လည်း တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်ကျသွားသည် ကို သတိထားမိလိုက်သည် ။

ဦးလူသန်မှာ မောဟိုက်နွမ်းနယ်နေမှုကြားတွင် လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်းကား မရှိတော့ပါချေ။ သူ့ကို သယ်ပိုးပေးနေသော သစ်တုံးကြီးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မဆုံး ဖြစ်နေသည် ။ လေငြိမ်သွားခဲ့ပြီမို့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများ သာ ရွစ်ရွစ်လှုပ်ရှားနေကြသည် ။ ရာသီသဘာဝကတော့ နွေနှောင်းဂိမာန်ရာသီပီပီ မိုးသားတိမ်တိုက်ကြီးများက ကောင်းကင်ပြင်ကြီးအား မိုက်မဲစွာ လွှမ်းမိုးထားရာ အရာရာသည် မှောင်နှင့်မည်းမည်း။

နွေမနက်ခင်း ရာသီဥတုကလည်း သာယာလွန်းနေသည် ။ အရှေ့လေပြည်ကလေးအသွေးတွင် ရွက်သစ်နုကလေးများ သည် တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ခတ်သွားကြ၏။ စာငှက်ကလေးများက အမိုးဆင့်အောက်ကတစ်ဆင့် အဆောက်အဦခန်းထဲသို့ ရောက်လာကြ၏။ စိုးစီ စိုးစီနှင့် ငှက်သံလေးများ အော်မြည်သံကြား၍ ဦးလူသန်မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ အခန်းနံရံ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးကြီးမှာ နေရောင်ခြည်ကြောင့် ပိုပြီးလင်းလက်နေပေရာ မျက်လုံး ကျိန်းစပ်သွား၏။ ဦးလူသန်မျက်လုံးကို ပြန်မှတ်ထားလိုက်၏။

"အိုး အား နာလိုက်တာ"

"ဦး နိုး လာပြီလား"

"ဟုတ် ဟုတ်တယ် နိုးပြီ"

နှုတ်ဆက်စကားသံကို တုံ့ပြန်ရင်း ဦးလူသန်မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

"ဟင် ငါ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်"

"ဦး ဆေးရုံရောက်နေတာလေ"

"ဟုတ်လား ဟင် အံ့ဩစရာပဲ"

ဦးလူသန် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားကြည့်လိုက်ရာ ဆေးပုလင်းနှင့် ဆေးပိုက်ကြိုးမှ တစ်ဆင့် မိမိလက်ဖျံကြောထဲသို့ ဆေးစက်များ တစ်စက် ချထားသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ ဦးလူသန်မှာ အံ့ဩလွန်းမက အံ့ဩနေ၏။ အိပ်မက်လေလားဝိုးတဝါးဖြင့် ဝေဝေဝါးဝါးဖြစ်နေ၏။

"ဦးက အားအင်တွေ ကုန်ခန်းပြီး အားလျော့နေတာလေ အဲဒါ ဆရာဝန်က ဆေးသွင်းပေးဖို့ ညွှန်ကြားတာနဲ့ သမီး ဆေးသွင်းပေးထားပါတယ်"

ဦးလူသန် အံ့ဩစွာ ကြည့်လိုက်ပြန်သည် ။ မိမိကို စကားတတွတ်တွတ်ပြောပြီး ဆေးသွင်းပေးနေသူမှာ အင်္ကျီအဖြူ လုံချည်အနီလေးနှင့် သူနာပြုဆရာမလေးမှန်း သိလိုက်သည် ။

"တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နာနေတယ်ဗျာ"

"နာမှာ ပေါ့ဦးရဲ့ ၊ ဦးကို ငါးပူတင်းတွေ တို့ ဆိတ် ကိုက်ဆွဲထားကြတဲ့ ဒဏ်ရာတွေလေ၊ ဦး ဘာမှ မပူနဲ့ ဆေးထည့်ပြီး အသေအချာ လုပ်ပေးထားပါတယ်"

"ဟာ ငါ ဒီရောက်လာတာ အံ့ဩဖို့ ကောင်းလိုက်တာဗျာ ငါဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ မသိဘူး"

ဦးလူသန်မှာ အိပ်မက်များ ဖြစ်နေသလားဟု စဉ်းစားလိုက်ပြန်၏။ အရာရာသည် ပြတ်ပြတ်သားသား ထင်ထင်ရှားရှားပါပဲ။ အိပ်မက်မဟုတ်သည် ကတော့ သေချာသည် ။

"ကိုအောင်ဒေါင်းရယ် ဦးကို ခဏရှင်းပြပေးပါဦး"

သူနာပြုဆရာမလေးက အခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာသောလူနာရှင်ကို တိုက်တွန်းလိုက်သည် ။

"ဦးကို ကျွန်တော်ပြောပြမယ်"

အနီးသို့ရောက် လာပြီး စကားပြောနေသူကို ဦးလူသန် ဝေဝေဝါးဝါး ကြည့်နေလိုက်၏။

"ဒီလိုဗျ ကျွန်တော်တို့ က ကျောက်ဖြူကလေးဗျာ အဲဒီ ဦးတို့ တောင်ကြီးမော်ခွင်မှာ ငါးသလောက်တွေတက်နေတယ်ကြားလို့ စက်လှေနဲ့ ပိုက်ထွက်လာကြတာ။ အဲဒါ မနက်မိုးလင်းစမှ ကျွန်တော်တို့ လှေအဲဒီနေရာထဲလည်း ရောက်ရော လူတစ်ယောက် ပင်လယ်ပြင်ထဲ မျောနေတာတွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လည်း အခြေအနေကိုကြည့်ရင်းနဲ့ သွားကြတာ အနီးလည်း ရောက်ရော ဦးက သစ်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်တင်နေတာ တွေ့တယ်လေ"

ရေတံငါ အောင်ဒေါင်း၏ အပြောကို ဦးလူသန် အာရုံစိုက်ပြီးနားထောင်နေ၏။

"ကျွန်တော်တို့ အသေအချာကြည့်လိုက်တော့ ဦးက အသက်ရှင်လျက်ပဲ ရှိသေးတယ်လေ၊ အဲဒီတော့ လူ့အသက်တစ်ချောင်းဆိုတာ တော်ရုံ

နဲ့ မသေကောင်းဘူးဆိုပြီး လှေပေါ်ဆွဲတင်ကြတယ်လေ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဦးဟာ သတိလစ်နေလျက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ နဲ့ ထိလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ "ဗုဒ္ဓ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ"ဆိုပြီး ပီပီသသ အသံထွက်သွားတယ်ဗျ။ အံ့ဩဖို့ ကောင်းတာက ကျွန်တော်တို့ သစ်တုံးကြီးလို့ ထင်ခဲ့ကြတဲ့ မည်းမည်းနက်နက်အရာကြီးဟာ ဦးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ကနေ အသာအယာပဲ ထွက်ပြေးသွားတယ်လေ" တကယ့်ငါသတ္တဝါကြီးဗျာ"

ဦးလူသန်ကတော့ မျက်လုံးလေးအပြူးသားနှင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဘာစကားမျှ မပြော။ သူ့ကြည့်ရသည် မှာ သူ့အဖြစ်ကို သူတွေ့ပြီး အရမ်းအံ့ဩနေပုံရသည် ။

"ဒီကအစ်ကိုကြီးတို့ က ငါးရှာထွက်ကြတာပဲမဟုတ်လား၊ ဘာလို့ ငါးမရှာဘဲ ဒီက ဦးကို ဆယ်ပြီး ပြန်လာကြတာလဲ"

"ဪ ဆရာမရယ်၊ ဒါက ကျွန်တော်တို့ ရေတံငါတွေရဲ့ ကျင့်သုံးရတဲ့ ကျင့်စဉ်တရားလေ၊ ပင်လယ်ပြင်မြစ်ချောင်းထဲမှာ တစ်စုံတစ်ဦး ဒုက္ခရောက်နေတာတွေ့ရင် ကူညီရမယ့်အလုပ်ကို ရေတံငါတိုင်းသိကြပါတယ်၊ စောင့်လည်း စောင့်သိကြပါတယ်"

သူနာပြုဆရာမလေး၏ အမေးကို ကိုအောင်ဒေါင်း အသေအချာရှင်းပြလိုက်၏။

ကျောက်ဖြူမြို့နယ်နှင့် မြေပုံမြို့နယ်အစပ် ပင်လယ်ပြင်သည် ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းအလယ်ပိုင်း၏ အဓိကငါးဖမ်းကွက်ဖြစ်သည် ။ ဘင်္ဂလားပင်လယ်ပြင်ကြီး၏ ကမ်းနီးပိုင်းဒေသလည်း ဖြစ်၏။ အောက်ဘက်သို့ ဆင်းသွားလျှင် ကမ်းမမြင်တော့သော ကမ်းဝေးရပ်ဝန်းပင် ဖြစ်သည် ။ ဤကမ်းနီးငါးဖမ်းလုပ်ငန်းမှာ ကျောက်ဖြူမြို့နယ်နှင့် မြေပုံမြို့နယ်သား ရေတံငါတို့ ၏ ဘဝဝမ်းမီးကို ငြိမ်းစေသော ပရိယေသန လုပ်ကွက်လ

ည်း မည်ပေ၏။ ကျောက်ဖြူက ငါးဖမ်းလှေမှာ ဦးလူသန်ကို တွေ့သည့် အချိန်တွင် ချက်ချင်း ကျောက်ဖြူဆေးရုံသို့ ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ "

မေတ္တာ သတ္တော အနန္တော"ဟု မြတ်ရှင်စော ဟောကြားခဲ့သော တရား တော်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ ၏ ရင်တိုင်းတွင် ခိုဝင်လျက် ရှိတတ်ကြ ပေသည် တကား။

လူလူချင်း မေတ္တာစိတ်ထားတတ်ကြသော ရေတံငါတို့ ၏ လူသားဆန်သောလုပ်ရပ်ကြောင့် ဦးလူသန်တစ်ယောက် လူ့လောကထဲ ပြန်လည် ရှင်သန်ခွင့်ရခဲ့လေပြီ။

"ဟဲ့ ဟဲ့ ငါ့သား ငါ့သားလေး ထူးအောင်ကော ဟင် ငါ့သားလေး ထူးအောင် ဘယ်မှာ လဲ သားလေးအတွက် ငါရင်ပူလိုက်တာကွာ သားလေး ဘယ်မှာ လဲ ဟင်"

ဦးလူသန်မှာ သားကို သတိရသွားပြီး ရင်သည်းလှိုက်ဖိုအော်လိုက်သည် ။ ဦးလူသန်မှာ ပင်လယ်ပြင်ထဲ လှေကလေးတစ်စီးနှင့် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော သားလေး၏ အဖြစ်ကို သတိရပြီး နှလုံးသည်းပွတ် ကျွတ်ထွက်လှမတတ် ခံစားသွားရပေပြီ။ ချက်ချင်းထထိုင်ပြီး သားထူးအောင်၏ အဖြစ်ကို ကမန်းကတန်း မေးနေမိသည် ။ သားသမီးအပေါ် ထားရှိသော မိဘတို့ မေတ္တာတရားမှာ အတိုင်းအဆမရှိ မြင့်မားလှချေသည် မဟုတ်ပေလော။

"ဦးကလည်း ပင်လယ်ထဲ ကျခဲ့တဲ့ ဦးတောင် မသေမပျောက်ဘူးဆိုမှတော့ လှေပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ ဦးသားက ဘာဖြစ်မှာ လဲ ဦးရယ်"

" မဟုတ်ဘူး လေကွာ ညှော်မှောင်မှောင် ပင်လယ်ပြင် လှိုင်းတေထဲမှ လှေကလေးတစ်စီးနဲ့ ငါ့သားတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာ"

"မပူနဲ့ ဦးရယ် ဦးသားက အားကောင်းမောင်းသန် လူငယ်တစ်ယော

က်ပါ သူ လေ့တစ်စီး ရွက်တစ်ဖုံနဲ့ ရွာကို ကောင်းကောင်း ရောက်ပါတယ်"

ရေတံငါ အောင်ဒေါင်းက ဦးလူသန်ကို ဖြေသိမ့်လိုက်သည်။ ။ ဦးလူသန်ကလည်း သူသတိမေ့သွားသည့်အထိ ကြိုးစားကူးခတ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကိုလည်း အာရုံထဲမှာ မပြတ်ပင့်ထားကြောင်း၊ နှလုံးသားထဲမှာ ဘုရားတည်နေကြောင်း ခြေလက်တို့ လှုပ်မရ သယ်မရ ဖြစ်လာသည့်အချိန်တွင် တုံးကြီးတစ်တုံးမျောပါ လာပြီး သူ့ရင်ဘတ်အောက်ရောက်လာမှုကြောင့် သက်သာရာရခဲ့ကြောင်းတို့ ကို ပြောပြ၏။

"ဪ ဦးခံယူချက် အရမ်းမှန်တာပေါ့၊ ကိုယ့်ကိုးကွယ်တဲ့ ဗုဒ္ဓကို အာရုံထဲမှာ မပြတ်ကိုးကွယ်နေတာရယ်၊ ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို မပြတ်အာရုံပြုနေတာတွေကြောင့် ဦးကို ကယ်ဆယ်မည့်သတ္တဝါဝေနေယျတို့ လာရောက်ကယ်တင်ကြတာပေါ့ ဦးရယ်"

သူနာပြု ဆရာမလေးက ဘာသာတရား၏ အဆုံးအမ စကားဖြင့် ဦးလူသန်ကို ကရုဏာသက်စွာ ပြောပြလိုက်၏။

"ဦးသား ဘယ်လိုနေလဲ မသိဘူးကွာ"

"ဦးကလည်း ဦးသားအတွက် မပူပါနဲ့ ၊ ကျွန်တော်ပြောပြမယ် ဦးတို့ ကျွန်းသာယာရွာမှာ တာဝန်ကျနေတဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးကျော်ဇံမောင်ဟာ ဒီကျောက်ဖြူမြို့နယ်မှာ နေတာ ကျွန်တော်နဲ့ ခြံချင်းကပ်လေဗျာ။ ဦးအဖြစ်ကို ကျွန်တော်က ပြောပြလို့ သူ ဦးကို လာကြည့်သွားပြီးပြီ ဦးကိုလည်း သူတာဝန်ကျတဲ့ ရွာကဆိုတာ သူပြောပြတယ်လေ။ ခု သူကိစ္စတစ်ခုနဲ့ အရေးကြီးလို့ မြို့ထဲ ခဏပြန်သွားတယ်။ တော်ကြာ ပြန်လာဦးမှာ ပါ။ ဦး သားဆီကိုလည်း ဦးတို့ ရွာကဆရာတော်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း သူလျှောက်ထားပြီးပြီ။ ခုဆို ဦး သားနဲ့

ရွာကလူတွေဟာ ဆရာတော် စက်လှေနဲ့ ဦးဆီလာနေကြပြီတဲ့ ။ ကျန်း
ကျန်းမာမာဆို နေ့လယ်လောက် ရောက်လာကြမှာ သိလား"

"ဪ ဟုတ်လား ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ"

ကိုအောင်ဒေါင်း စကားကြောင့် ဦးလူသန် ရင်ထဲတွင် ဝမ်းသာကျေန
ပ်မှုများ ပြည့်သွားသည် ။

"သားတို့ ကျေးဇူးကို တစ်သက်လုံး မမေ့ပါဘူးဗျာ၊ ဘယ်လိုကျေးဇူး
ဆပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး၊ ဦးမှာ သားတို့ ထားတဲ့ အသက်ပဲ ရှိပါ
တော့တယ် သားလေးရယ်"

ဦးလူသန်၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်များ ရစ်ဝိုင်းနေ၏။ မျက်လုံး
အစုံကို မှီတိလိုက်ချိန်တွင် မျက်ဝန်းအိမ်မှ တစ်ဆင့် နှာတံဘေးတစ်ဖ
က်တစ်ချက်မှ မျက်ရည်စီးကြောင်းလေးများ လိမ့်ဆင်းသွားကြသည် ။

လူတိုင်းလူတိုင်းသည် လူဖြစ်လာရ တစ်ခဏတွင် ဘဝတစ်ခုရှင်သန်
နိုင်ရေးအတွက် ဘဝပေးအခြေအနေ သဘာပေးအကြောင်းတရားတို့
ကို အမှီပြုပြီး လှုပ်ရှားကြရ၏။ ရုန်းကန်ကြရ၏။ ဤအထဲတွင် ရေပင်
လယ်ကို အမှီပြု၍ ရပ်တည်ကြရသူများ အတွက် အသက်အန္တရာယ်သ
ည် မိမိအနီးမှာ အမြဲတမ်း လက်ကမ်းကြိုဆိုလျက် ရှိနေတတ်ကြပေသ
ည် လေ။

ပင်လယ်ပြင် ရေလုပ်သားတို့ အနေဖြင့် ချီးကျူးဖွယ်ရာကောင်းသည်
မဟုတ်ပင်လယ်ပြင်၌ တစ်စုံတစ်ဦးသောသူသည် ဒုက္ခတွင်းသို့
သက်ဆင်းပြီး ကြီးစွာသောဒုက္ခကို ခံစားနေရချိန်မျိုးတွင် မိမိစီးပွားကို
ဘေးဖယ်ထားပြီး ဒုက္ခရောက်နေသူအား ကယ်ဆယ်စောင့်မတတ်ကြသ
ည် မှာ လူစိတ်ရှိသော လူသားများ ဖြစ်ကြောင်း ပြသလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေ
သည် ။ "အတ္တသမ္မာ ပဏီဓိစ"ဆိုသော ဗုဒ္ဓဟောကြားခဲ့သော မင်္ဂလာတ

ရားတော်နှင့်အညီ စိတ်ကောင်းထားခြင်းသည် မင်္ဂလာတရားဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ပြဆိုရာရောက်ပေသည်။ ။

ပင်လယ်ရေပြင်ထဲ မျောပြီး အသက်တစ်ချောင်း ရှင်သန်ရေးအတွက် ကြီးစွာဒုက္ခကို ခံစားနေရသော ဦးလူသန်အား လူလူချင်းစာနာသော အသိဖြင့် ရေလုပ်သား အောင်ဒေါင်းတို့ ၏ ကုသိုလ်အလုပ်သည် လူ့အသက်ကို ကယ်ဆယ်နိုင်ရုံမက လောကသံသရာ အကျိုးကျေးဇူးမှာ ကား ပြောမပြတတ်အောင် များ လှပေသည် တကား။

ရွှေပေသောလက် ရွှေခွက်ဖြစ်စေ

စိမ်းညိုနေသော ရွာတောင်တန်းကြီး၏ ခြေရင်းတွင် သွယ်တန်းဝပ် စင်းနေသော သရက်တောင်ရွာသည် သဘာဝကျကျ လှပနေ၏။ ရွာ၏ အရှေ့ဘက်မျက်နှာစာတွင် ညင်ညင်သာသာ စီးဆင်းနေသော ရွာချောင်းကလေးကြောင့် ရွာအလှက ပိုပြီး သဘာဝကျကာ အလှတရား ပီပြင်နေ၏။ ချောင်းကလေး၏ သဘာဝပေးအကြောင်းတရားကို အမှီပြုပြီး လယ်ဆင်းကြ၏။ ထင်းခုတ်ကြ၏။ ငါးရှာဟင်းခူးသွားကြ၏။ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ သွားကြလာကြ၏။ သည် ချောင်းကလေးကား သရက်တောင်ရွာ၏ ကျေးဇူးရှင်၊ စေတနာရှင်၊ မေတ္တာရှင်ပါပဲ။

ချောင်းရေစပ် ကမ်းနဖူးတွင် ဆောက်လုပ်ထားသော ဘုံဇရပ်သို့ ရွာသားများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ ရွာသားများ သာမက ရွာသူများ လည်း ပါလာကြသည်။ ။ သူတို့ ၏ မျက်နှာပြင်အသီးသီးတွင် လုပ်ငန်းတစ်ခုအတွက် မျှော်လင့်နေကြဟန်တို့ ပေါ်လွင်နေ၏။ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲ စကားတပြောပြောနှင့် ရောက်လာကြသည်။ ။ တဖြည်းဖြည်း ဘုံဇရပ်တွင် လူများ ပြည့်လာကြပေပြီ။ ကိုယ့်အစုလေးနှင့်ကိုယ် နေရာယူပြီး ထိုင်နေကြ၏။ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် စကားစမြည် ပြောသူလည်း ပြောကြ၏။ တိုးတိုးတိုးတိုးနှင့် နားလေးဖက် အရေးအခင်း သဘောမျိုး ဆွေးနွေးကြ၏။ မျှော်လင့်သည် တို့ ဖြစ်လာကြတော့မှာ မို့ ပျော်မော်မှုများ လည်း ပါနေပုံ

ရသည်။ ။

ရာသီသဘာဝကလည်း ပွင့်လင်းရာသီ၏ မနက်ခင်းနှင့် လိုက်လျော
ညီထွေစွာ နေခြည်ကလေးတဝင်းဝင်း လေပြည်ကလေး တသင်းသင်းဖြ
စ်နေ၏။ စာငှက်ကလေးများက ဇရပ်များ ခေါင်မိုးအောက်တွင် သူတို့ ဖွဲ့
ရက်ထားသည့် မိသားစု သိုက်မြိုကလေးများကို နှောင့်ယှက်ကြမည်ဟု
များ အာရုံရနေကြသလား မသိ၊ သိုက်မြိုထဲသို့ ဝင်လိုက် ပြန်ထွက်လိုက်
ပျံသွားလိုက်နှင့် စိုးစီ စိုးစီ မြည်ကာ အသံပေးနေကြ၏။ အချို့လူများမှာ
စာကလေးများ ၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်ပြီး သဘောကျနေကြ၏။ ချောင်း
နံဘေးက ဓနိတန်းကလေးကတော့ လေအသုတ်တွင် ကသုတ်ကယက်
လှုပ်ရှားသွားကြပြီ ဓနိလက်ချင်းတစ်လက်နှင့်တစ်လက် တို့ ခတ်ကျီစ
ယ်နေကြ၏။

"ကဲ လူစုံကြပြီလားဟေ့"

လုပ်ငန်းခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ဦးအောင်ကျော်ရွှီက ရေနွေးကြမ်း
သောက်နေရာမှ ရေနွေးခွက်ကိုချပြီး အသံပေးလိုက်၏။

"စုံပြီလေဗျာ"

ခိုင်ဇံမောင်က သတင်းပို့လိုက်၏။

"ကဲ လူစုံပြီဆိုတော့ လုပ်ငန်းသဘော စ,ပြောလိုက်ကြရအောင်ဗျာ"

အကုန်လုံး ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေကြ၏။

"ခု တို့ က နတ်ကျွန်းမြစ်နဲ့ ကပိုင်ကျွန်းမြစ်ဆုံ
ဘယ်ခြမ်းကတောကြီးကို ဗဟိုထားပြီး ယူကြမှာ နော်"

"ဟုတ်တယ် ဦးကြီး၊ အဲဒီကျွန်းက လယ်ကွင်းရော ပုစွန်ကွင်းရော
တစ်ခါမျှ မလုပ်ခဲ့ကြဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အတွက်

ကောင်းတယ်ဗျာ"

"ဟုတ်တယ်ဗျာ အဲဒီတောက တောရိုင်းကြီး"

ဦးစံသာကပါ ထောက်ခံလိုက်၏။

"ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် အဲဒီတောကြီးထဲဝင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ဒရယ်လိုက်ဖူးတယ်၊ ပျားဖွပ်ဖူးတယ် ချောင်းတွေ ယင်းတွေလည်း အများကြီးပဲ"

"ဟာ ဒါဆို အိုကေပဲပေါ့၊ ပုစွန်တာဆည်လို့ ရှိရင် ချိုင့်ဝှမ်းတွေ ချောင်းတွေ များများ ပါဖို့ လိုတာလေ"

တစ်ဦးချင်း တစ်ယောက်ချင်းစီ အသိချင်းဖလှယ် အတွေ့အကြုံချင်း ညှိနှိုင်းပြီး လုပ်ငန်းတစ်ခု အကောင်အထည်ဖော်ရေးအတွက် တစ်စိတ်လက်တစ်ဝမ်းညီ ညှိနှိုင်းနေကြခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

"ခု လူ ဘယ်နှယောက်ဖြစ်လဲ၊ တာဆည်တာမှာ ပါမယ့်လူကို ပြောတာနော်"

"၂၂ ယောက်ပဲ"

"ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ အဲသလိုဆို ရွှေဇံ မင်းပဲ အကုန်လုံးစာရင်းကောက်လိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးကြီး"

"ဟိုဘက်က ဒေါ်မြတင်ကြည်တို့ ခင်နှင်းဇံတို့ လည်း သဘောတူကြတယ်မဟုတ်လား"

"တူပါတယ်ရှင် တူပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ က အိမ်ထောင်ဦးစီးမရှိတော့ ဒီက အကုန်လုံးက ကောင်းတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ"

"ကျွန်မမှာ လည်း မောင်လေးနှစ်ယောက်နဲ့ လုပ်စားရမှာ ဆိုတော့ အကုန်လုံး ကလေးတွေချည်းပါပဲ၊ ဒီက အစ်ကိုကြီး ဦးကြီးတို့ က ကောင်းတယ်ဆိုရင် ပြီးပါတယ်"

ဒေါ်မြတင်ကြည်နှင့် ခင်နှင်းဇံတို့ ကပါ သူတို့ ဆန္ဒကို ဖော်ထုတ်လိုက်ကြ၏။

"ရော ဦးကြီး အကုန်လုံး (၂၂) ယောက် စာရင်းရရှိပါတယ်"

"ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ"

ရွှေဇံက စာရင်းကောက်အပြီးတွင် ဦးအောင်ကျော်ရွှီကို အပ်လိုက်၏

။

"ဒီမှာ တာဆည်ဖို့ ဆန္ဒရှိတဲ့ လူက (၂၂) ယောက်ဆိုတော့ တာဘောင်ပတ်လည်ကွင်းကို လက်လံ (၂၂၀၀) ယူမယ်"

ဦးအောင်ကျော်ရွှီ စကားအဆုံးတွင် တဒင်္ဂတိတ်ဆိတ်သွားသည် ။

"နောက်တစ်ခုပြောချင်တာက ဒါကတော့ ဒေသမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ဈေးပါ။ ခု တာဆည်တာမှာ ပါမယ့်လူတွေက လောလောဆယ် လက်လံ တစ်လံကို ၂၀၀၀/- ပေးသွင်းရမယ်၊ တစ်ယောက်ကို လက်လံ (၁၀၀) စီ ဆိုတော့ နှစ်သိန်း အနည်းဆုံးပေးရလိမ့်မယ်။ ချောင်းတွေပါမှာ မို့ ချောင်းဆိုခက (၁၅) သိန်းနဲ့ သိန်း (၂၀) ကြားမှာ ရှိလိမ့်မယ်"

ဦးအောင်ကျော်ရွှီက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောပြလိုက်၏။

"ကျွန်တော်တို့ က ဒီလောက်များ တဲ့ ပိုက်ဆံကို မထည့်နိုင်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ လက်ပြင် ရှာစားတော့မယ်"

"ကျွန်တော့်နာမည်ကိုလည်း စာရင်းဖျက်ပေးပါ။ ကျွန်တော်လည်း

အဲလောက်များ တဲ့ ပိုက်ဆံ ကို မတတ်နိုင်ပါဘူး။"

ဖြူမောင်နှင့် မဲထွန်းတို့ က ချက်ချင်းထပြီး ပုစွန်တာတွင် မပါဝင်နိုင်ကြောင်း ငြင်းဆိုလိုက်ကြ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အကုန် လုံးအံ့ဩစွာ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည် ။ မိမိတို့ ဘဝ ရပ်တည်ရေးအတွက် အပြုသဘောဆောင်သော လုပ်ငန်းတစ်ခုကို စုပေါင်းလုပ်ဆောင်နေကြ ချိန်မျိုးမှာ အကောင်းမြင်စိတ်မရှိကြသော သူတို့ နှစ်ယောက်ကို မနှစ်မြို့ စွာ လှမ်းကြည့်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။ အများကောင်းကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်ကြရာတွင် ဖြစ်ရမည်ဆိုသော အကောင်းမြင်ခံယူချက်ကို ဘေးဖယ်ပြီး ဆန့်ကျင်သွေဖီခြင်းမှာ အဖျက်သမားတို့ ၏ လုပ်ရပ်ပင်ဖြစ်ပေသည် ။

"ဒါကတော့ မင်းတို့ သဘောပဲလေ တို့ ကတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှင်းပြတာပဲ။ ဆန္ဒရှိမှ ပါဝင်ကြပါ"

ဖြူမောင်နှင့် မဲထွန်းတို့ မှာ အိမ်ထောင်သည် များ ဖြစ်ကြ၏။ သား သမီးနှစ်ယောက်စီလည်း ရှိထားကြပြီး ဖြစ်သည် ။ သို့သော်လက်ကြော တင်းအောင်ကား လုပ်မစားချင်ကြ။ သူတို့ မိန်းမများကသာ သားငါးဟင်းသီးဟင်းရွက်များ ရောင်းကြ၏။ ဖြူမောင်နှင့် မဲထွန်းတို့ မှာ လင့်ဝတ္ထ ရား မကျေပွန်သည့်အပြင် သူတို့ မိန်းမများ ဈေးရောင်းရငွေထဲက ယမကာဖိုးလေးတောင် နှိုက်လိုက်ကြသေးသည် ။

ဆွမ်းဆန်ထဲ ကြွက်ချေး ရောတတ်ကြသည် မှာ လူမှုဘဝဝန်းကျင်၏ သဘာဝများ ပေလော မသိ။

ကျွန်းစဉ်ဒေသတွင် မြေပြန်လွင်ပြင်ဟူ၍ လုံးဝမရှိသဖြင့် တာတစ်ဘောင် လယ်တစ်ကွင်းရရေးမှာ မလွယ်။ ဒီရေရောက်တောရိုင်းကြီးများ ကို ဝိုင်းပတ်ဆယ်ဖို့ ကြရသည် ။ သိပ်လွယ်ကူသည့်အလုပ်တော့ မဟုတ်

ပေ။ ဒီရေရောက် တောရိုင်းကြီးဖြစ်၍ တမံဆယ်ရန် မြေရဖို့ အတွက် မြေကျင်းတူးရန် မြေနေရာကိုပင် သစ်မြစ်ဆုံများ ၊ သစ်ငုတ်များကို ခက်ခဲစွာ ခုတ်ထွင်းရှင်းလင်းပြီးမှ မြေစိုင်းခဲများကို တူးယူ၍ ရသည် ။ မြေကျင်းတူးမည့်နေရာတွင် ကနစိုပင်၊ သမဲ့ပင်စသော ပင်စည်ကြီးမားသော အပင်များ ရှိက ပိုဆိုးသည် ။ ကနစိုမြစ်များမှာ မာကျောလွန်းပြီး တစ်ပေတစ်တောင်ရှည်သောဆူးများ ဖြစ်ကာ မြေပြင်ပေါ်တွင် အုံ့ဖွဲ့ကာ တောင်တက်နေကြသည် ။ ကနစိုပင်ခြေအောက်တွင် ကနစိုမြစ်ချွန်များကြောင့် ခြေလှမ်းသွား၍ တောင် မလွယ်ကူပေ။

တမံဆယ်ရာတွင် မြေတူးသူက တူးပေးပြီး မြေစိုင်းခဲကောက်သူက ကောက်ယူကာ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ကမ်းပြီး မြန်မြန်သွက်သွက် ဆယ်ဖို့ ကြရသည် ။ ရေစစ်ချိန်မှ သာ လုပ်ရသော အလုပ်ဖြစ်၍ နှေးနှေးကွေးကွေး လုပ်နေ၍ မရပေ။ ဒီရေပြည်လာလျှင်ကား မြေပြင်တစ်ခုလုံး ဒီရေ ဖုံးလွှမ်းသွား၍ ဘာမျှ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်၍ မရတော့ချေ။

"တို့ က ကိုယ့်တာသူတာ တမံဝိုင်းပြီးပြီဆိုတော့ ချောင်းဆိုဖို့ ပဲ ကျန်တော့တယ်"

လုပ်ငန်းခေါင်းဆောင် ဦးအောင်ကျော်ရွှီက စကားခင်းလိုက်၏။

"ကျွန်မ တစ်ခုမေးကြည့်မယ်။ ချောင်းတစ်ချောင်းကို အပြီးဆိုပေးရင် ခု ဘယ်ဈေးဖြစ်နေပါလဲ ရှင်"

"ဒါကတော့ ချောင်းအနေအထား အကျယ်အဝန်းအလိုက် ဈေးနှုန်းက ရှစ်သိန်းကနေ သိန်း ၂၀ အထိ အစားစားရှိတာပေါ့"

"ဒါဆို တို့ ကွင်းမှာ အကုန်လုံး ငါးချောင်းပါတယ်လေ၊ ဘယ်လောက်ကုန်သွားမလဲ မသိဘူးနော်"

"ဒါကတော့ ဒေါ်မြတင်ကြည်ရယ် မကုန်ချင်လို့ မလွှတ်ဘူး၊ ကုန်ကို ကုန်ရမယ် ပုစွန်ဆယ်တယ်ဆိုရင် ဒီလိုချောင်းဆိုတာမှာ ပဲ အဓိက ကုန်ကြတာလေ"

ဦးအောင်ကျော်ရွှီက အေးအေးဆေးဆေးရှင်းပြလိုက်၏။

"ကျွန်တော်တို့ ကတော့ ဒိုင်ရှင်ဆီက ယူရမှာ ပဲ"

ကိုဘလှကျော်ကလည်း ကိုယ့်အားနည်းချက်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဖွင့်ဟလိုက်၏။

"ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ကွာ၊ ပုစွန်တာ တစ်တာမှာ ပါမယ်ဆိုရင် တစ်ယောက်ကို အနည်းဆုံး ၁၀ သိန်း ၁၅ သိန်းလောက်တော့ ကုန်ကြတာလေ၊ စွန့်စားလို့ လုပ်လိုက်တော့ တာပိုင်ရှင်ဖြစ်သွားပြီး ဒိုင်က ကြိုယူတယ်ဆိုတဲ့ ပိုက်ဆံလည်း ပုစွန်ရဖို့ ပဲလိုတယ်၊ တဖြည်းဖြည်း ကျေသွားတာပါပဲ တို့ ကမ်းရိုးတန်းဒေသက ရေလုပ်ငန်းနဲ့ အကျိုးပေးပါတယ် မကြာမီ လာမည် မျှော်ပေါ့ကွာ"

ဦးအောင်ကျော်ရွှီ စကားအဆုံးတွင် အကုန်လုံး မျက်နှာပြင်တွင် အပြုံးရိပ်များ ပေါ်လွင်သွားကြသည် ။

ပုစွန်တာတမံ ဆယ်ရာတွင် ဒီရေရောက်ချောင်း များများ ပါလေ ပုစွန်အရများ လေပင်ဖြစ်သည် ။ ဆည်တာတမံအတွင်း ရေငြိမ်စေရန် ဒီရေအတက်အကျရှိသော ရေစီးချောင်းများ အသေပိတ်ဆိုရသည် ။

ချောင်းဆိုရာတွင် ပထမဦးဆုံး သစ်လုံးများ ရှာဖွေရသည် ။ ဒီရေ
ရောက်တောထဲတွင် လုပ်နေကြခြင်းဖြစ်၍ သစ်လုံးကတော့ လွယ်သည်
။ ချောင်းအနက်ကို ချိန်ဆပြီး သစ်လုံးအရှည်ကို မှန်းဆခုတ်ယူရသည် ။
သစ်လုံးပတ်လည်ကတော့ နှစ်ထွာပတ်လည်ရှိရန် လိုပေသည် ။ သစ်
လုံးများ ရပြီးလျှင် ချောင်းကမ်းစပ်တစ်ဘက်မှ စ,ကာ လေးထောင်စီ အ
ကွာအဝေးထားပြီး ဟိုဘက်သည် ဘက် မှီအောင်ထိ လှေပေါ်ကနေ
တန်းစီပြီး တိုင်များကို ထိုးစိုက်ရသည် ။ တိုင်စိုက်ပြီးလျှင်
သစ်သားတန်းများ ခိုင်ခန့်အောင် နွယ်ကြိုးဖြင့် ချည်ရသည် ။ နွယ်ကြိုး
များမှာ လည်း ဒီရေရောက်တောထွက်ဖြစ်၍ ရှာရလွယ်သည် ။ ။
ဤနည်းဖြင့် ချောင်းကိုဖြတ်သန်း၍ သစ်သားတန်း နှစ်တန်းကိုမျဉ်းပြိုင်
စိုက်ထူချည်နှောင်ရသည် ။ ချည်ပြီးထားသော သစ်သားတန်းများကို
နောက်သို့ လန်မထွက်ရေးအတွက် နောက်ဘက်က သစ်လုံးများ ဖြင့်
ထောက်ကန်ပေးထားရ၏။

သစ်သားတန်း နှစ်သွယ် အခိုင်အမာရပြီးချိန်တွင် ရိုင်ပတ်ချရသည် ။
ရိုင်ပတ်မှာ ဝါးကို လေးခြမ်းခွဲပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်း အရေးပေါ်ရက်လုပ်
ထားခြင်းဖြစ်သည် ။ ရိုင်ပတ်လိပ်များကို ဒီရေစစ်ချိန်တွင်
သစ်သားတန်း နှစ်သွယ်ကြားသို့ တန်းစီပြီး ထည့်ရ၏။ ရိုင်ပတ်များ ပြည့်
သွားချိန်တွင် အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ မြေများကိုတူးယူပြီး မြေစိုင်ခဲများကို
လူတန်းစီကာ လက်ဆင့်ကမ်းစနစ်ဖြင့် ရိုင်ပတ်ထဲသို့ ပစ်ထည့်ကြရသ
ည် ။

ရိုင်ပတ်များ တွင် ရွံ့ခဲမြေများ ပြည့်သွားချိန်တွင် ချောင်း၏ ဟိုဘက်
ကမ်း သည် ဘက်ကမ်းကို လမ်းလျှောက်၍ ရနိုင်သည့် မြေပြင်အနေအ
ထား တမံရိုးကို ရရှိသွားပေသည် ။ တမံရိုးခိုင်ခန့်သည့်အနေအထားမျိုး
သို့ ရောက်ရှိသည့်အချိန်တွင် တမံတာရိုး၏ အပြင်ဘက်မှ ပြည့်တက်

လာသော ဒီရေများ လည်း တမံတွင်းသို့ ဝင်တိုး၍ မရတော့ပေ။ တမံတွင်းတွင် ဝင်ပါနေသော ရေများ လည်း အပြင်သို့ ထွက်ခွင့်မရတော့ချေ။

"ကဲ တို့ လူတွေ လူပန်း ငွေပန်း ဖြစ်နေကြပြီနော်"

"ဦးအောင်ကျော်ရွှီရေ...လူပန်းတာကတော့ အမောဖြေလို့ ရတယ်၊ ငွေပန်းတာကတော့ မလွယ်ဘူးဗျာ၊ ရွှေတိုရွှေစလေးတွေလည်း ကုန်ပြီ၊ ဆွေမျိုးတွေဆီကလည်း ရသမျှ ဆွဲရတာပဲဗျ"

ဦးအောင်ကျော်ရွှီနှင့် ဦးထွန်းလှိုင်တို့ မှာ တမံတာရိုးအနီး သမဲ့ပင်ကြီးအောက်တွင် ထိုင်ရင်း ရင်တွင်းအမော စကားများ ပြောဖြစ်နေကြသည် ။

"ဦးကြီးတို့ ရယ် အရမ်းလည်း စိတ်ပူမနေကြပါနဲ့ ၊ ကျွန်တော်တို့ ကွင်းက ခုချောင်း ငါးချောင်းစလုံး ဆို့ပြီးသွားပြီဆိုတော့ လုပ်ငန်း ၇၅ ရာခိုင်နှုန်း ပြီးသွားပြီလေ။ ရေတံခါးတပ်ဖို့ ဟာပဲ ကျန်တော့တယ်"

ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့ အနီးတွင် ထိုင်နေသော စံရွှေမောင်က အားမာန်ပါပြောလိုက်၏။

"အဲဒီ ရေတံခါးကိစ္စကိုတော့ တို့ လူတွေမှာ လည်း ပိုက်ဆံကခန်းနေကြပြီဆိုတော့ ခိုင်ကပဲ စုပေါင်းယူကြရမှာ ပေါ့ကွာ"

"ဟုတ်တယ် ဦးကြီးရဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကွင်းကို ပုစွန်ရမယ်ဆိုတာ ခိုင်တွေက သိနေကြတယ်၊ ဒါကြောင့် လိုတဲ့ ပိုက်ဆံကို ဘယ်ခိုင်က ယူယူ

လွယ်ပါတယ်"

"ဟုတ်ပါကွာ ဒီလူတွေကမှ တို့ လုပ်ငန်းရဲ့ တကယ့်အဆီအနှစ်တွေ ရကြတာလေ။ တို့ ဆီက ပုစွန်ဆိုက်မှာ အမြတ်ယူ အလေးမှာ အမြတ်ယူ ငွေတိုးယူနဲ့ ရသမျှ ညှစ်ထုတ်ယူနေကြတာပဲနော်"

"ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ ဦးရာ၊ သူတို့ ရန်ကုန်ဈေးကွက်မှာ တစ်ခါမြတ် သေးတာလေ"

"အေးကွာ တို့ မှာ သာ အသက်က (၆၀) တင်းတင်းပြည့်နေပြီ ဘုရား ကျောင်းကန်နားမှာ အေးရိပ်ခိုလို့ ဘာဝနာအလုပ်လုပ်သင့်ပြီ သားသမီး တွေမှာ လဲ ဝင်ငွေရတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရယ်လို့ မယ်မယ်ရရမရှိတော့ ဒီမှာ ဝင်ပါနေရတာပေါ့ကွာ"

"ဒီလိုအချိန်မှာ ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ အကုသိုလ် အလုပ်လုပ်နေရတာ တွေးရင် ရင်ထဲမကောင်းဘူးဗျာ"

"ဦးအောင်ကျော်ရွှီကလည်း ဒါက ပရိယေသနပဲလေ အူမတောင့်ဖို့ လိုတာကိုးဗျ၊ စိတ်သာအဓိကပါ စိတ်ကို ဖြူစင်အောင်ထား စိတ်ကောင်း ရှိဖို့ လိုတယ်"

"ဦးတို့ ကိုယ့်လုပ်ငန်းအောင်မြင်လို့ ငွေရှင်ကြေးရှင်ဖြစ်လာတဲ့ အခါ ရန်ကုန်-စစ်တွေကားလမ်းကနေ မြောက်ဦးတစ်ခွင်က အဖေရှစ်သောင်း သားကိုးသောင်းဘုရားကိုဖူး မာန်ငါးပါးဘုရားတွေကိုဖူး ရန်ကုန်လိုက်ပြီးတော့လည်း ရွှေတိဂုံကို ဖူးလိုက်ကြပေါ့ရှင်"

ခင်နှင်းဇံမှာ ခေါင်းမှာ ပေါင်းထားသည့် ပုဆိုးအနွမ်းကလေးဖြင့် မျက်နှာပေါ်က ချွေးတွေကိုသုတ်ရင်း ပြောလိုက်ရာ အားလုံးသဘောကျပြီး ပြုံးနေကြ၏။

"ဟဲ့ ဟဲ့ အောင်မယ်လေး ခင်နှင်းဇံ တို့ ဒေါ်မြတင်ကြည်တို့ ဘယ်နားထားခဲ့မှာ လဲ ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့ ဦးထွန်းလှိုင်တို့ သွားရင် သူလည်း ပါမှာ လေ ပဋ္ဌာန်းဆက်ဖြစ်တာပေါ့ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဒေါ်မြတင်ကြည်"

ကိုဘလှကျော်က ဝင်ပြောလိုက်ရာ အမောကြားက ပြုံးကြရပြန်သည်။

"လိုက်မယ် လိုက်မယ် တို့ လည်း လိုက်မယ် ရွှေတိဂုံကိုဖူးမယ်"

ဒေါ်မြတင်ကြည်က ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ပြောလိုက်ရာ အားလုံးသဘောတွေ့ပြီး ရယ်လိုက်ကြရပြန်၏။

"အဲဗျာ တစ်ခါမှ မစီးဘူးတဲ့ မော်တော်ကားကြီးကို စီးရမှာ ဆိုတော့ ပျော်စရာကြီးဗျာ"

"အေးနော် ကားလည်း စီးရမှာ ဆိုတော့ ပျော်စရာကြီး တို့ လည်း လိုက်မယ် ချန်မထားနဲ့ လေ"

ဒေါ်ဝိနီမကပါ လက်ညှိုးလေးထောင်ပြီး ခပ်နဲ့နဲ့ ပြောလိုက်ရာ ပိုပြီး ပွဲကျသွားကြပြန်သည်။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါသည်။ ကားဆို၍ ကျွန်းစဉ်လို ကျွန်းစုကျွန်းတန်းဒေသကို မဆိုထားနှင့် မြေပုံမြို့လို မြို့နယ်အဆင့်မြို့မှာ တောင်တစ်စီးတစ်လေမျှမရှိ။ မှတ်မိပါသေးသည် ၂၀၀၄ ခုနှစ်က မြေပုံမြို့နှင့် ကျွန်းစဉ်ဒေသကို မုန်တိုင်းကြီးတိုက်ခတ်စဉ်က ကယ်ဆယ်ရေးလုပ်ငန်း ခရီးစဉ်အတွက် နိုင်ငံတော်ခေါင်းဆောင်ပိုင်းက ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ လူကြီးများ မြေပုံမြို့ကို လျှောက်လည်ကြည့်ကြစဉ်တုန်းက ဘောင်းဘီကို ခူးခေါင်းထိ ခေါက်တင်ပြီး ရွှံ့ဗွက်ထဲတွင် ခြေကျင် လျှောက်နေပုံကို

တိဗီဖန်သားပြင်မှာ မြင်လိုက်ရသေးသည်။ ။

ထူးထူးခြားခြား သတိရနေပါသေးသည်။ ။ အဆိုပါခရီးစဉ်မှာ ပင် နိုင်ငံတော်၏ အထင်ကရခေါင်းဆောင်းပိုင်းက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဒီရေရောက်တောကြီးများ မြစ်ချောင်းများ ဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေပြီး ပြည်မနှင့် အလှမ်းဝေးလှသော ကျွန်းစဉ်ဒေသရွာများ သို့ ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းပင်။ အလုပ်အကိုင်အခွင့်အလမ်းဟူသည် လုံးဝဥသု အစရှာမရ ဖြစ်နေကြသော ကျွန်းစဉ်ရွာများမှ ဘွဲ့ရလူငယ်များကို ဌာနဆိုင်ရာအချို့တွင် နိုင်ငံ့ဝန်ထမ်းများ အဖြစ် ခန့်ထားတာဝန်ပေးခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ။ ကြားရသူတို့ ၏ ရင်ထဲတွင် သာဓုအလီလီခေါ်မိလျက်သား ဖြစ်နေကြပါတော့သည်။ ။ ကျွန်းစဉ်နယ်သားတို့ ရခဲလှစွာသော အခွင့်အရေးပါပဲလေ။ ။

ကျွန်စဉ်ဒေသမှာ ကား မော်တော်ကားကို မဆိုထားဘိ၊ နွားလည်း တောင် တစ်စီးတစ်လေမျှ မရှိပါ။ အကြောင်းသော်ကား နွားလည်းမောင်းနှင်သွားရလောက်အောင် မြေပြန့်လွင်ပြင်မရှိ၍ ဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်းလယ်များမှ စပါးများကို သယ်လျှင် လှေသမ္ဗန်များ ဖြင့်သာ လှော်ခတ်သွားလာကြရသည်။ ။ အိမ်တိုင်းလိုလိုလှေရှိကြသည်။ ။ မြစ်ချောင်းများ အလွန်ပေါသည်။ ။ အိမ်ပေါ် အိမ်အောက်သို့ရောက်လျှင် ချောင်းကို တွေ့သည်။ မြစ်ကိုတွေ့သည်။ ။

ချောင်းဆုံမြစ်ဆုံ အလှစုံလွမ်း ကျွန်းစဉ်ကမ်းဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြလေကုန်၏။

ပုစ္ဆန်တာတွင်

ချောင်းဆိုအပြီးတွင်

တော့

ရေတံခါးတပ်ခြင်းလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ကြရတော့သည်။ ရေတံခါးတစ်ခုလျှင် (၁၀) လက်မမြက်ရှိ အလျား (၁၅) ပေ ပျဉ် (၁၆) ချပ်လိုသည်။ ဆည်ဖို့ ပြီးသောတာတစ်ခုအောက်တွင် ရေမြောင်းတူးပြီး ပျဉ်ချပ်များကို ရေမြောင်းထဲသို့ချကာ အနားတစ်ဖက်လျှင် လေးချပ်စီဖြင့် ပျဉ် (၁၆) ချပ်ကို စတုရန်းပုံရအောင် အခိုင်အမာစပ်ရသည်။ လက်လံ (၁၀၀၀) ရှိသော ကျွန်းဆိုလျှင် ရေတံခါး (၂၀) ထိ တပ်ဆင်ကြသည်။

ရေတံခါးတပ်ဆင်ပြီးလျှင်တော့ ရေငန်ပုစ္ဆန် မွေးမြူခြင်းလုပ်ငန်း စတင်လုပ်ကိုင်ကြတော့သည်။ ကွန်းစဉ်ဒေသ၏ ရေငန်ပုစ္ဆန်မွေးမြူခြင်းလုပ်ငန်းမှာ သားပေါက်ထည့်ပြီး မွေးစရာမလိုဘဲ ပင်လယ်ဒီရေများကို သွင်းခြင်းဖြင့် သဘာဝပုစ္ဆန်သားပေါက်များကို ဆည်အတွင်း ဝင်ရောက်စေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အနောက်တောင်ရာသီလေသည် ဘင်္ဂလားပင်လယ်ပြင်မှ တစ်ဆင့် ရခိုင်ကမ်းခြေဘက်သို့ သဘာဝအရ ဦးတည်တိုက်ခတ်လေ့ရှိသည်။ ဤလေသည် ပင် ရခိုင်ကျွန်းစဉ်ဒေသ ရေငန်ပုစ္ဆန်မွေးမြူရေးကို အထောက်အကူပြုသည် ဟု ဆိုရပေမည်။ ပင်လယ်ပြင်အတွင်း ဥချပေါက်ပွားထားသည့် ပုစ္ဆန်သားပေါက်များ သည် လှိုင်းလေတို့ နှင့်အတူ ကမ်းခြေသို့ရောက်ရှိလာကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကမ်းရိုးတန်း ဒီရေတောများ၊ မြစ်ချောင်းများ တွင် ပုစ္ဆန်သားပေါက်များ မြောက်မြားစွာ ကျင်လည်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းတွင် ကျွန်းစဉ်ဒေသသည် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး အခက်ခဲဆုံးဒေသဖြစ်သော်လည်း ဒေသ၏ အလယ်ဗဟိုတွင် တည်ရှိသည်။ ကမ်းခြေဒေသလခြမ်းကွေ့ ၏ အလယ်တွင် ရှိသဖြင့်

ပင်လယ်မြစ်ချောင်းတို့ ၏ ရင်ခွင်လိုဖြစ်နေ၏။ သို့ဖြစ်၍ သဘာဝသား ပေါက် ရေနံပုစွန်မွေးမြူရေးတွင် အခြေခံအကျဆုံးသော ပထဝီအနေ အထားရှိသည် ။ ပုစွန်လုပ်ငန်း လုပ်သူတို့ ကိုလည်း အောင်မြင်စေသည် ။ ကျွန်းစဉ်ဒေသသည် ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်တွင် ရေထွက်ပစ္စည်း အများ ဆုံးထွက်ရှိရာဒေသဟု ဆိုရပေမည်။

၂၀၁၃ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံတော်သမ္မတက မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းကုန်ထုတ်လုပ်မှုစွမ်းရည် အမြင့်မားဆုံး ဆောင်ရွက်နိုင်သူများကို ဆုချီးမြှင့်ရန် စစ်တမ်းကောက်ယူရာ ရခိုင်ပြည်နယ်အတွက် မြေပုံမြို့နယ်ကျွန်းစဉ်ဒေသ သ ရက်တောင်ရွာမှ ဦးခင်မြင့်မှာ ရခိုင်ဒေသ၏ ရေထွက်ပစ္စည်းမွေးမြူထုတ်လုပ်မှု အကောင်းဆုံးအဖြစ် စာရင်းဝင်ခဲ့ပေသည် ။

သဘာဝ ရေနံပုစွန်သားပေါက်များကို ရေတံငါများမှ တစ်ဆင့် ရေသွင်းခြင်းဖြင့် ဝိုင်းပတ်ဆည်ဖို့ ထားသော ဆည်ကြီးအတွင်းသို့ ရောက်ရှိစေသည် ။ ပုစွန်ကန်အတွင်းတွင် ကျယ်ဝန်းသော ရေပြင်ကြီးနှင့် ချုံနွယ်ချုံပုတ်အစပ်များ ယင်းချောင်းကလေးများ ပါဝင်သဖြင့် သားပေါက်များ ပျော်မြူးကျက်စားပြီး အကြီးမြန်ကြသည် ။ ပုစွန်ဆည်များ ဒီရေတိုးပြီး မပေါက်မပြဲရန် ဆိုင်ရှင်များက နေ့ရောညပါ အမြဲတမ်းအာရုံစိုက်နေကြရသည် ။ ကိုယ်တိုင်လိုက်မမီလျှင် လူငှား အမြဲတမ်းခေါ်ထားရသည် ။ ငွေရလွယ်သလို ငွေကုန်လည်း များ သော လုပ်ငန်းဖြစ်သည် ။

လူဆိုသည် မှာ သဘာဝကပေးသော အခွင့်အရေးပေါ် အခြေခံပြီး ပရိယေသနအတွက် အခြေပြုကြရသည် မဟုတ်ပေလော။

တန်ခူးလပြည့်နေ့ညသည် ရာသီသဘာဝနှင့် လိုက်လျောညီထွေစွာ လမင်းငွေစန္ဒာက လောကကြီးအား အစွမ်းကို အလင်းဆောင်လျက်ရှိ

ချေ၏။ ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့ ပုစွန်တာ ရေတံခါးဝ (၁၅) ခုတွင် လည်း ပုစွန်ကန်ပိုင်ရှင်များ နေ့စားအလုပ်သမားများ ဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ။

"ဒီရေမှာ သူများကွင်းတွေ လဆန်း (၁၃) ရက် နေ့ကတည်းက ဖမ်းကြတာလေ ဦးက ဘာလို့ ခုမှ ဖမ်းရတာလဲဗျာ"

ခိုင်စံမောင်က လူငယ်ပီပီ လောဘစွန်းပြီး စောဒကဖြစ်လိုက်၏။

"ဪ...အဲဒါက ဒီလိုပါကွယ့် တို့ ကွင်က ခုမှ စဖမ်းရမယ့် ကွင်းသစ်လေ၊ သူများကွင်းတွေလို ကွင်းဟောင်း မဟုတ်ဘူး ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ လပြည့်နေ့ထိ စောင့်ပြီး ပြည့်ပြည့်ဝဝ ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒနဲ့ ဒီနေ့ကို ရွေးလိုက်တာပဲကွယ့်"

"နောက်ကျလည်း အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ရမယ့်ဟာကရမှာ ပဲ"

ဦးအောင်ကျော်ရွှီနှင့် ခိုင်စံမောင်တို့ ပြောစကားကြားတွင် ဒေါ်မြတင်ကြည်က ဝင်ထောက်လိုက်သည် ။

ပုစွန်ထောင်ဖမ်းရာတွင် ပိုက်ကွက်စိပ်စိပ်ဖြင့် ဖမ်းရသည် ။ ပိုက်မျက်နှာဝကို စတုရန်းပုံတပ်ဆင်ထားသော ရေတံခါးဝနှင့် တိုင်းပြီး နှစ်လကွပ်တပ်လည် သစ်သားဖြင့် လေးထောင့်ကွက်ရအောင် မျက်နှာဝကို ကွပ်ရသည် ။ ပိုက်ကို သစ်သားဖြင့် ကွပ်ပြီးပါက ရေတံခါးဝတွင် ကွက်တိကျအောင် တပ်ရသည် ။ ပိုက်အလျားမှာ (၁၅) ကိုက်ရှိသည် ။ ပိုက်အမြီးဘက်တွင် ဝါးချွန်တံစိုးဖြင့် အရှင်ဖောက်ပြီး သီထားရ၏။ ပိုက်ထဲသို့ ရောက်လာသော ပုစွန်များကို ဖွင့်ထုတ်ယူ၍ လွယ်ကူအောင် စီစဉ်ထားခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့ ပထမဆုံးအကြိမ်(မင်္ဂလာအကြိမ်)အတွက် ရေ

တံခါး(၁၅) ပေါက်ဖွင့်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြ၏။ ရေတံခါးတစ်ပေါက်လျှင် လူနှစ်ယောက်စီ အဆင်သင့်စောင့်နေရသည် ။ ရေတံခါးတိုင်း၏ အနီးတွင် ကင်းတဲတစ်ခုစီ ဆောက်လုပ်ထားကြ၏။ ပုစွန်ဖမ်းချိန်တွင် ပိုက်မဖော်မီ ကင်းတဲတွင် ထိုင်ပြီး စောင့်နေကြရ၏။ စကားစမြည် ပြောသူပြော လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်သူသောက် ရပ်အကြောင်း၊ ရွာအကြောင်း ပြောသူပြောနှင့် ပုစွန်အကျကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေကြ၏။

"စံရွှေမောင်ရေ ရေကျပြီလားဟေ့"

ဦးအောင်ကျော်ရွှိက ကင်းတဲထဲမှ လှမ်းမေးလိုက်၏။

"ကျပြီ ဦးရေ၊ တစ်ထွာလောက်တောင် လျော့နေပြီ၊ တံခါးဖွင့်ချိန်ပဲ"

"ဒါဆို ရေတံခါးဖွင့်လိုက်တော့လေကွာ"

"ဟုတ်ကဲ့ဦး"

စံရွှေမောင်၊ ကျော်ထွန်းဇံတို့ နှစ်ယောက် ရေတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ကြ၏။ ရေဝင်ရေထွက်တံခါးမှာ တမံရိုးအလယ်တည့်တည့်တွင် တပ်ဆင်ထားကြသည် ။ တမံ၏ အတွင်းအပြင်တွင် ရေတံခါးတစ်ဝက်စီရှည်ထွက်နေကြ၏။ ရေတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည် ဆိုလျှင်ပင် တမံတွင်းက ရေမှာ တစ်ဟု န်ထိုး ပြေးဆင်းတော့သည် ။ စံရွှေမောင်၊ ကျော်ထွန်းဇံတို့က လရောင်အားကိုးဖြင့် ဒီရေအကျကို စောင့်ကြည့် အကဲခတ်နေကြ၏။

"ဦးရေ အခြေအနေ ကောင်းတယ်ဗျ"

"ပုစွန်အဆင်း အခြေအနေကောင်းတယ်ဗျ"

ပုစွန်အဆင်းအခြေအနေကို ကြည့်ပြီး စံရွှေမောင်က ဦးအောင်ကျော်

ရွှီကို သတင်းပို့လိုက်၏။

"ဟေ့ကောင် ရေအလုပ်နော် မင်းပါးစပ် ပိတ်ထား"

ဦးအောင်ကျော်ရွှီ ခပ်တည်တည်နှင့် အော်လိုက်ရာ
စံရွှေမောင်ပုသွား၏။

ပုစွန်ဆည်တွင် ရေသွင်းရေထုတ်ရန် ရေထုတ်တံခါးပေါက် (၂၀)
ကျော် ရှိသော်လည်း (၁၅) ပေါက်သာ ဖောက်ခြင်းမှာ ရေဆင်းကောင်း
သောနေရာများကို ရွေးဖောက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

"ကဲကွာ ပိုက်တစ်ချီလောက် ဖော်လိုက်ကြရအောင်"

ဦးအောင်ကျော်ရွှီမှာ ပြောရင်းဆိုရင်းပင် ငါးတောင့်ထိုးလက်နှိပ်စာ
တံမီးကြီးကို ထိုးပြီး ကင်းတဲထဲမှ ထွက်လာ၏။ ကျော်ထွန်းဇံနှင့် စံရွှေ
မောင်တို့ က ရေတံခါးကို ချက်ချင်းပိတ်လိုက်ကြသည် ။ တာအပြင်ဘ
က် ရေတံခါးပေါက်မှ ရှည်မျောမျောသွယ်ဆင်းနေသောပိုက်ကို ရေထဲမှ
ဖော်တင်လိုက်ကြသည် ။ ပိုက်ဖင်အိတ်တွင် ငါးပုစွန်များ ဖြင့် ပြည့်နေ
ရာ အားကောင်းမောင်းသန်ယောက်ျားနှစ်ယောက် တော်တော်အားစိုက်
တင်လိုက်ရသည် ။ ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့ တာပိုင်ရှင်သုံးဦး တစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြိုင်တူပြီးလိုက်ကြ၏။

ဖင်ပိတ်ဝါးချွန်စို့ကို ဆွဲနုတ်ပြီး ငါးသယ်ခြင်းကြီးထဲ ဖွင့်ချလိုက်ရာ ချ
က်ချင်းပြည့်သွားသည် ။ နောက်ခြင်းတစ်ခြင်းကိုပါ ဆွဲယူပြီး ပိုင်ဖင်ဝ
အောက်တွင် ခံထားပေးလိုက်ရာ ပြည့်သွားပြန်သည် ။

"ကဲ တစ်ချီ ပြန်ချမယ်ဟေ့"

ဦးအောင်ကျော်ရွှီ စကားဆုံးသည် နှင့် ပိုက်သမားနှစ်ယောက်မှာ ပို
က်ဖင်ပိတ်ဝကို ချက်ချင်းသိတံဖြင့် ပြန်ပိတ်ရင်း ရေထဲသို့ပစ်ချလိုက်ကြ

သည် ။ ရေတံခါးပေါက်သို့ ပြေးလာကြပြီး ခဏပိတ်ထားသောရေတံခါးကို နှစ်ယောက်ကိုင်ကာဆွဲတင်လိုက်ကြပြန်သည် ။ တာတွင်းမှ ရေမှာ ကား ငါးပုစွန်များကို သယ်ဆောင်ပြီး အရှိန်ပြင်းပြင်း စီးဆင်းနေချေပြီ။

"ကဲလာ ခြင်းတောင်းကြီး ဘုံတဲ သွားပို့ရအောင်"

ဦးအောင်ကျော်ရွှီမှာ ပြောပြောဆိုဆို ငါးပုစွန်ခြင်းကြီးကို ကောက်ထမ်းလိုက်၏။

"ဟာ မဟုတ်တာ ဦးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ရှိလျက်နဲ့ ဦးသယ်လို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ ကျွန်တော်တို့ ပို့မှာ ပေါ့ဗျာ"

ဦးအောင်ကျော်ရွှီမှာ အားရဝမ်းသာဖြင့် ငါးခြင်းကြီးကို မနိုင်တနိုင် ကောက်မလိုက်ရာ စံရွှေမောင် ပြေးတားလိုက်ရသည် ။

"ငါလည်း ကွာ ပုစွန်တွေ ငါးတွေကြည့်ပြီး အားအင်တွေ ပြည်ဖြိုးသွားတာနဲ့ ချက်ချင်း ကောက်မ,ဖြစ်သွားတာလေ"

"ဦး အရမ်းပျော်သွားတာပေါ့ ဟုတ်လား"

"ပျော်တာပေါ့ကွာ၊ သားတို့ ကော မပျော်ကြဘူးလား"

"ဦးကလည်း ပျော်တာပေါ့"

"ဦး...ဟိုဘက် တံခါးပေါက်တွေလည်း ဒီလိုနေမှာ ပေါ့နော်"

"သေချာတာပေါ့ကွာ၊ ဟိုမှာ တွေ့လား ဒေါ်မြတင်ကြည်တို့ ခင်နှင်းဇံတို့ ပိုက်ကရော ဟိုဘက်ကျော်ခိုင်တို့ စံထွန်းလှတို့ ဘက်ကရော ဘုံတဲကို ခြင်းကြီးတွေနဲ့ ပို့နေကြတာတွေ့တယ်မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်နော် ဒီတာတမံကြီးကတော့ တို့ ကို ဧကန်အကျိုးပေးနေပြီဗျ"

"ဒါကြောင့်လည်း ခိုင်ရှင်တွေက တို့ တမံရှင်တွေကို ဟိုကလာပါ ဒီ ကလာပါနဲ့ တကြော်ကြော် ခေါ်နေကြတာလေ"

စံရွှေမောင်နှင့် ကျော်ထွန်းဇံတို့ မှာ ငါးပုစွန်ခြင်းကြီးကို ကိုယ်စီထမ်း ပြီး ဘိုးတဲသို့ သွားနေကြလေပြီ။

ပုစွန်တာ ဆည်ဖို့ လျှင် ရေသွင်းရေနုတ်ပေါက်နှင့် မနီးမဝေးတွင် တစ်ကွင်းလုံး ဘုံပိုင်ခပ်ကြီးကြီး ဘုံတဲတစ်တဲကို ဆောက်လုပ်ထားရသည် ။ ဘုံတဲမှာ ပုစွန်ဖမ်းချိန်များ တွင် ရေတံခါးပေါက်အသီးသီးမှ ဖမ်းဆီးရ မိသော ငါးပုစွန်များကို ယာယီ စုပုံထားရာ နေရာဖြစ်သည် ။ ဘုံတဲတွင် ဘုံပိုင် မီးထွန်းစက်ကလေးဖြင့် လျှပ်စစ်မီး ထိန်ထိန်လင်းအောင် ထွန်း ထားရ၏။ ငါးပုစွန်များကို ငါးရွေးသမားများက အမျိုးအစားခွဲခြားပြီး ရွေးကြရ၏။ ငါးရွေးရာတွင် တာတစ်တာမှ နှစ်ယောက်စီ ပုံမှန်ပါဝင်ရ ၏။ မိမိအိမ်မှ လူမပါဝင်နိုင်လျှင် လူငှားထည့်ပေးရသည် ။

ပုစွန်ကျား(TIGER)၊ ပုစွန်ဖြူ(WHITE)၊ အခွံမာပုစွန်သေး(PINK) တို့ အပြင် ကကတစ်၊ ကဘီလူး၊ ငါးစင်ရိုင်း၊ ငါးယက်ရှည်(ငါးပြက်)နှင့် ကဏန်းတို့ ပါ ပါလာကြသည် ။ ငါးရွေးသားများက အမျိုးအစား ရွေးပြီး သီးသန့်စီခွဲထုတ်ကြရ၏။

ရေကျစမှ ရေစစ်ချိန်ထိကို တစ်ရေဟု ခေါ်သည် ။ တစ်ရေတွင် ပိုက် ကို လေးကြိမ် ငါးကြိမ်ခန့် ပုံမှန်ဖော်ကြသည် ။ ဤသို့ ကြိမ်ရေခွဲပြီး မဖော်လျှင် ပိုက်မှာ ငါးပုစွန်များ ဖြည့်သိပ်ပြီး ပုစွန်ကောင်များကြေညက် သွားတတ်ပေသည် ။ ခဏခဏ ဖော်ခြင်းမှာ အကောင်လှလှဖြိုးဖြိုးသန့် သန့် ရစေလို၍ ဖြစ်သည် ။ ငါးပုစွန်တို့ လှလျှင် ခိုင်မှာ သွင်းရာတွင် လည်း မျက်နှာပန်းလှပေသည် ။

ခိုင်မှာ သွင်း၍ စံမမိသော ကဏန်း၊ ငါးသေးငါးနုတ် ပုစွန်သေးများ

ကို ငါးရွေးသမားများ မေတ္တာရှိ သီးသန့်ပေးပစ်သည်။ ငါးရွေးသမားတို့ မှာ လုပ်အားခ ပိုက်ဆံလည်း ရသည်။ ငါးပုစွန်ကဏန်းများ လည်း ဘောက်ဆူးရသည်။ ပျော်စရာ ပျော်စရာပါပေ။ ရေလုပ်သား ပိုက်သမားတို့ မှာ ငါးပုစွန်တို့ တွက်ခြေကိုက်အောင် ရကြသည့်အခါ ပင်ပန်းပေမယ့် ရွှင်လန်းခဲ့ကြသည်။ အမေရွှေရင်အုံလည်း ရင်ခုန်ညင်သာပေသည်။

"ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့ က တစ်ရေတည်းနဲ့ ကို တော်တော်ပွသွားတာပဲ ကွင်းနေရာရွေးတာ အရမ်းတော်တာပဲ"

"ဪ ကိုထွန်းမောင်ကလည်း ကွင်းကောက်ရုံနဲ့ လူမကောင်းရင် မရဘူးလေ"

"တို့ ကွင်းသားတွေက အလုပ်လုပ်တာ သိပ်ညီညွတ်တာ၊ စည်းလုံးတယ် ကြိုးစားတယ်ဗျာ"

ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့ အဖွဲ့ ခိုင်မှာ ပုစွန်သွင်းရင်း ခိုင်ရှင် ဦးထွန်းမောင်နှင့် စကားစမြည် ပြောဖြစ်ကြသည်။

"ဒီမှာ ပုစွန်လက်ခံတဲ့ ကောင်လေးတွေဆီက စာရင်းအရ ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့ ကို ကျွန်တော် ရှင်းပြမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့ မှာ တိုက်ဂါက (ပိဿာ - ၂၀၀) ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ဒီရေမှာ တိုက်ဂါးကို နှစ်သောင်းထိ ဈေးမြင့်ပေးထားပါတယ်
"

ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့ အဖွဲ့ အသေအချာ နားထောင်နေကြ၏။

"အဲဒီတော့ ရငွေက သိန်း (၄၀) ရမယ်"

ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့ ဘဝမှာ တစ်ခါတစ်ရံမှ မမြင်ဘူးသော ပိုက်ဆံဖြစ်၍ ဝမ်းသာလုံးများ မြင့်တက်သွားကြသည် ။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ကြပြန်၏။

"အဲဒီမှာ ကျွန်တော်ဆီက ယူထားတာက သိန်း(၁၅၀)နော်၊ (၁၀) ကျပ်သားက ကျွန်တော့်ကိုပေးရမှာ ၊ ဒီတော့ ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့ က တစ်ပိသာမှာ (၉၀) ကျပ်သားပဲ အတင်ပေးထားပေးမှာ နော်"

ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြန်သည် ။ သို့သော် သည် တစ်ခါ အကြည့်တွေက အပြုံးမဲ့သော အကြည့်များ သာ။

"ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့ က ခုမှ စ,သွင်းတဲ့ လူတွေဆိုတော့ အစရှင်းမှ နောက်ရှင်းတယ်ဆိုသလို ပြောပြတာပါ"

ဦးအောင်ကျော်ရွှီ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဂျိုက်ကတော့ ပိသာ(၉၀) ပါတယ်။ ဂျိုက်ကိုလည်း တစ်ပိသာကို (၉၀) ကျပ်သား ကိုင်မယ်"

ဦးအောင်ကျော်ရွှီ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်၏။

"နောက်တစ်ခါ တိုက်ဂါးမှာ ပိသာချိန် တက်သလောက် တစ်ပိသာကို ၁၀၀ဝိ/- စီက ကျွန်တော့်ကို ပေးရမှာ နော်။ ဂျိုက်ကတော့ ၅၀၀ဝိ/-

ဈေးရှိတယ်။ တစ်ပိဿာကို ၅၀ဝိ/- ဖြတ်မယ်"

"ဦးထွန်းမောင်ရယ်...ပုစွန်တစ်ပိဿာလည်း ဖြတ်၊ အတိုးကလည်း ဖြတ်ဆိုတော့ မများ လွန်းဘူးလား"

"ဪ...ဒေါ်မြတင်ကြည်ရယ်...ဒါက ဒီကျွန်စဉ် တစ်နယ်လုံး လုပ် ငန်းသဘောအရ ပုံမှန်ဖြစ်နေကြပြီလေ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ မှာ လည်း ကိုယ့်မှာ ရှိတာတင်မကဘူး တစ်မျိုးလုံးတစ်ဆွေလုံးမှာ ရှိတာတွေပါ အဲဒီတောထဲမှာ ပါနေတာဆို တော့ စဉ်းစားရတာပေါ့ရှင်"

"ဟုတ်ပြီ ခု ဒီမှာ အကုန်လုံးသိအောင် ထပ်ပြောလိုက်မယ်၊ ဒိုင်က ဒီ လိုဖြတ်တာ ချေးငွေကျေသွားပြီးရင်လည်း နှစ် နှစ်တိတိဖြတ်ဦးမှာ နော် "

ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့ အဖွဲ့ တိတ်ဆိတ်နေကြ၏။

"တာသမားတွေကို အခွင့်အရေးပေးထားတာလည်း ရှိပါတယ်၊ ဝိန့် ကို ဘာမှ မဖြတ်ဘူး၊ ငါးကို ဘာမှ မဖြတ်ဘူး၊ ငါးပြက်ကိုလည်း ဘာမှ မဖြတ်ဘူး"

"ဦးထွန်းမောင်ရယ် အဲဒါတွေပါ (၁၀) သားစီ ဖြတ်ငွေတိုးပါဖြတ်မ ယ် ဆိုရင်တော့ တို့ ကုန်းရုန်းလုပ်နေတဲ့ လူတွေ ကျောကော့ရုံပဲရှိတော့ တယ်ဗျာ"

စံရွှေမောင်ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ဒိုင်ပိုင်ရှင်ဦးထွန်းမောင် မျက်နှာမဲသွားသည် ။ ဒိုင်ပိုင်ရှင် ဦးထွန်းမောင် ဘောက်ချာစာရင်းကို ရေးပေးလိုက်၏။

$$၁။ တိုက်ဂါး - ၁၉၀၀၀၀ \times ၁၈၀ ပိဿာ = ၃၄၂၀၀၀၀$$

/-

$$၂။ ဂိုက် - ၄၅၀၀၀ \times ၈၁ ပိဿာ = ၃၆၄၅၀၀၀$$

/-

$$၃။ ကကတစ် - ၅၀၀၀၀ \times ၁၀၀ ပိဿာ = ၅၀၀၀၀၀၀/$$

-

$$၄။ ပိန့် - ၁၀၀၀၀၀ \times ၁၀၀ ဗန်း = ၁၀၀၀၀၀၀$$

ဝိ/-

$$၅။ ငါးပြက် - ၇၀၀၀ \times ၂၀၀ ဗန်း = ၁၄၀၀၀၀၀$$

/-

$$----- စုစုပေါင်း = ၅၄၂၄၅၀၀၀ /-$$

"ဦးထွန်းမောင် ဒီဘောင်ချာမှာ ပုစွန် (၁၀)သားလျော့တွက်ကော ငွေတိုးကော ဖြတ်ပြီးသားနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကိုဘလှကျော် အကုန်လုံး ဖြတ်ပြီးသားပါ။ ဒီရေမှာ တာ သမားအတွက် အသားတင်ကျန်ငွေ တစ်ရေမှာ သိန်း (၅၀) ကျော် ရတာ လွယ်သလားဗျာ"

"ဦးထွန်းမောင်ကလည်း ဒါက အကုန်လုံးမရဘူးနော်၊ တာစောင့် တွေ ပုစွန်ရွေးသမားတွေလည်း ပေးရဦးမယ် ဘုံလုပ်ငန်းစရိတ်တွေလည်း နုတ်ရဦးမယ်ဗျ"

"ကိုဘလှကျော်တို့ မှာ ခိုင်မဝင်တဲ့ ငါးတွေကိုလည်း စားငါးအဖြစ် ရောင်းရသေးတယ် မဟုတ်လား"

"ဒါကတော့ ဆေးသောက်ကွမ်းစားရုံလေးပါဗျာ"

ပိုက်တစ်ရေဖော်လျှင် ခိုင်မဝင်သော ကဘီလူး ငါးစင်ရိုင်းစသော ငါးများကို စားငါးအဖြစ် ရောင်းရသည်။ ကကတစ်တွင် လည်း (၈၀) သား အောက်ဆိုလျှင် စားငါးထဲပါသည်။ ခိုင်သွင်း၍ မရ။ ကဏန်းလို၊ ပုစွန် ဆိတ်ကလေးလို ငါးသေးသေးလေးများ လို ငါးမျိုးကျတော့ ငါးရွေးသမားများကို အလကားပေးရသည်။

လောဘနှင့် စပြီးရခဲ့သော ရုပ်နှင့်နာမ် အစုအဝေး ခန္ဓာကိုယ်ကြီး၏ လောဘတရားသည် လူတိုင်းတွင် အစဉ်အမြဲယူလျက် ရှိတတ်ကြချေသည် တကား။

ရယူပိုင်ဆိုင်လိုမှု ဆန္ဒတရားကြီးပြီး အလုပ်ကြီးလုပ်လေ
လောဘပိုကြီးကြလေပင် မဟုတ်ပါလား။

ဦးအောင်ကျော်ရွှီမှာ လုပ်ငန်းခေါင်းဆောင်မို့ ငွေရေးကြေးရေးက အသူကိုင်ရသည်။ ငွေကြေးမလုံလောက်လျှင်လည်း သူပဲ ရှာရသည်။ ယခုလည်း ပုစွန်သွင်းငွေ ရှင်းတမ်းအတွက် ဦးအောင်ကျော်ရွှီတို့ အိမ်မှာပဲ စုရုံးကြသည်။

"အားလုံးမြင်ကြ ကြားကြတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ဦးထွန်းမောင်က သူရစရာ ရှိတာတွေ အကုန်လုံး ဖြတ်ထားလိုက်တယ်၊ ဒီမှာ ပါလာတဲ့ ပိုက်ဆံက

၅၄ သိန်းနဲ့ နှစ်သောင်းလေးထောင့်ငါးရာ ဖြစ်ပါတယ် "

"ခု ဒီမှာ လိုအပ်တဲ့ စရိတ်တွေ ထပ်နုတ်မယ်၊ တာတမံစောင့်က နှစ်သောင်းနှုန်းနဲ့ ခြောက်ယောက်ဆိုတော့ ၁ သိန်းနဲ့ ၂ သောင်း ပေးရတယ်။ တစ်အရေအတွက် အထွေထွေစရိတ်လိုအပ်ငွေက ၁၀ သိန်းဆိုတော့ ပေါင်းလိုက်ရင် ၁၁ သိန်းနဲ့ ၂ သောင်းလိုမယ်၊ ဒါကိုထပ်နုတ်မယ်။ ကဲ တူမလေး ခင်နှင်းဇံ လုပ်ပါဦးဟ"

ခင်နှင်းဇံမှာ ဘောပင်နှင့်စာရွက်ကို အဆင်သင့်ကိုင်ထားတာမို့ ချက်ချင်းတွက်ပေးလိုက်သည် ။

"ဟိုလောက် ကျန်ဦးမယ် ၄၃ သိန်း လေးထောင့်ငါးရာ"

"ကဲ ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဟာ အသားတင်အကျန်ပဲ၊ ဒါကို တို့ တာပိုင်ရှင်(၂၀) က အညီအမျှဝေမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဦး၊ သမီးတွက်ကြည့်လိုက်ပါ့မယ်"

ရေဒီယိုမှ ကြေညာနေသော စာမေးပွဲအောင်စာရင်းကို နားထောင်နေကြသူများ နှယ် တာပိုင်ရှင်များမှာ မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုကိုမျှ မပြုကြဘဲ တိတ်ဆိတ်နေကြ၏။

"တစ်ယောက်ကို နှစ်သိန်းတစ်သောင်းငါးထောင့်နှစ်ရာ နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်စီ ရပါမယ်"

"ပုစ္ဆန်က နာမည်သာရတာပါကွာ၊ ပိုက်ဆံက မှန်းသလောက်မကျန်ပါဘူး"

စံထွန်းသာက ခေါင်းကလေးကုတ်ပြီး ငြီးလိုက်၏။

"တို့ အလုပ်က ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့ ဒိုင်ပိုင်ရှင်တွေကို လုပ်ကျွေးနေ

သလိုပါပဲကွာ"

"ဟုတ်တယ် သမီးတွက်ကြည့်တယ်၊ ဒီတစ်ရေမှာ တင် ခိုင်ရှင်းရတာ ငွေတိုးနဲ့ ပုစွန်တစ်ဆယ်သားစီ ဖြတ်ယူတာနဲ့ ဆို သူအသားလွတ်ကြီး ခြောက်သိန်းကျော်တယ်လေ"

ခင်နှင်းဇံမှာ ဆယ်တန်းပညာသင်ဖူးသူမို့ လုပ်ငန်းစာရင်းတွက်ချက်မည်ဟု ဆိုလျှင် သူပဲ တွက်ရသည်။

"ဒါဟာ သူတစ်ရေမှာ အသားလွတ်ကြီးရသွားတာနော်၊ ဒီလိုချည်းပဲ နှစ်နှစ်ကြီးများ တောင်ဆိုတော့ ဘယ်လောက်များ ရ လိုက်လေမလဲနော်"

"နှစ်နှစ်ဆိုတော့ တစ်လမှာ နှစ်ရေဆို နှစ်နှစ်မှာ ရေကြိမ်ရေ(၄၈) ရေလေကွာ။"

"အောင်မယ်လေး သေပါပြီဗျာ"

စံရွှေဖြူမှာ သူနဖူးကို ဖြန်းခနဲရိုက်မိလျက်သားဖြစ်နေပါတော့သည်။

"ဒါကတော့ဗျာ ကိုယ့်လမ်းကြောင်းနဲ့ ကိုယ် သွားနေကြတာလေ။ သူသာ မဟုတ်ဘူး လေ၊ တို့ မှာ လည်း ခုတစ်ရေပဲရှိသေးတာလေ။ နောက်ရေတွေအများကြီးလာဦးမှာ ပါ။ တို့ လဝက်မှာ နှစ်သိန်းကျော်ရတာ နည်းသလားဗျာ။ တစ်လဆို ငါးသိန်းလောက် ပိုင်မှာ လေ၊ တို့ တွေရဲ့ ဘဝတွေနဲ့ သူတို့ နဲ့ က အလျားအနံ့ချင်း မတူကြဘူးလေ"

စံရွှေမောင်က နှစ်သိမ်စကား ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"ဦးတစ်ခုပြောပြမယ်...အကုန်လုံးပဲ နားထောင်ပေးကြပါ။ ဒီမှာ အကုန်လုံးလည်း ကိုယ့်မိသားစုပါပဲ၊ တစ်ရွာတည်းနေတစ်ရေတည်းသော

က်ပြီး၊ တို့ ဘဝတွေကို အတူတည်ထောင်နေကြတာပါ။"

"အမှန်ကတော့ဗျာ၊ တို့ တွေရဲ့ လက်ရှိဘဝမှာ ရပ်တည်မှုမှန်ဖို့ က အရေးကြီးဆုံးပဲ။ ဒါမှ တို့ အစာအိမ်ကို ပုံမှန်ဖြည့်ပေးနိုင်မယ်"

ဦးအောင်ကျော်ရွှီ စကားကို အကုန်လုံး ဝိုင်းနားထောင်ပေးနေကြ၏။

"မမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျ ပြောရရင်တော့ ဝိုင်းနားထောင်နေကြ၏။ ငါးတွေ များများ ရဖို့ လိုတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် ဒီတာတမံကြီးကို ဆက်လက်ပြီး ခိုင်ခိုင်မာမာကြီးဖြစ်အောင် တည်ဆောက်ကြဖို့ ၊ စည်းလုံးကြဖို့ ၊ ညီညွတ်ကြဖို့ လိုပါတယ်။ စည်းလုံးညီညွတ်မှု မရှိရင် တော့ တာဘောင်ကြီးကျိုးပြီး တို့ ဘဝလည်း ရေစုန်မျောကြမှာ ပဲ"

တာသမားများ အကုန်လုံး တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေကြ၏။

"တို့ တွေမှာ ခု လုပ်ငန်းအောင်မြင်နေတာပေါ့နော်။ ပြောရရင်...တို့ ရဲ့ ရွှံ့ပေနေတဲ့ လက်တွေက ငွေဖြစ်နေတယ်၊ ရွှေဖြစ်နေတယ်ပေါ့ဗျာ"

ရိုးသားလှသည့် မျက်နှာပြင်များ အတွက် အပြုံးရိပ်များ ထင်ဟပ်နေကြ၏။

"သတိထားရမှာ တစ်ခုက လုပ်ငန်းအောင်မြင်တယ်၊ ငွေကြေးရနေ တယ်ဆိုပြီး ဘဝင်လေခိုက်ပြီး ရူးစိတ်မဝင်ဖို့ လိုတယ်"

"လူဆိုတာ ဥစ္စာမြှောက်ရင် မြှောက်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ရလာတဲ့ ပိုက်ဆံကို ဖြစ်သလို သုံးဖြုန်းမပစ်ဖို့ လိုတယ်။ တို့ တွေဟာ ဒီပိုက်ဆံ တွေကို လွယ်လွယ်ကူကူ ရလာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ။ ပုစွန်တာတစ်တာဖြ စ်ဖို့ အတွက် ဘယ်လောက်လုပ်ခဲ့ကြရသလဲ၊ ဘယ်လောက်ကြိုးစားခဲ့ကြ ရသလဲ ဖင်ကြားထဲဝင်နေတဲ့ ရွှံ့တွေ ခုတောင် ဆေးရင်မစင်သေးဘူး"

အားလုံးပြုံးနေလိုက်ကြ၏။

"ဦးက ဒီနေရာမှာ မိဘဆိုရင်လည်း မမှားဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ ကိုယ့် တာသမားတွေကို မှာ လိုက်ပါရစေ။ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ပြီးမှ ရလာတဲ့ ပို က်ဆံတွေကိုလည်း ဥစ္စာရင်လို ဥစ္စာရင်းခံဆိုသလို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ အသုံး ချပြီး အောင်မြင်တဲ့ မိသားစုဘဝကို ထူထောင်ကြပါစေလို့ ပဲ ပြောကြား လိုက်ပါရစေဗျာ"

တာသမားတို့ ကျေနပ်မျက်ဝန်းချင်း ထိတွေ့သွားကြ၏။
